

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

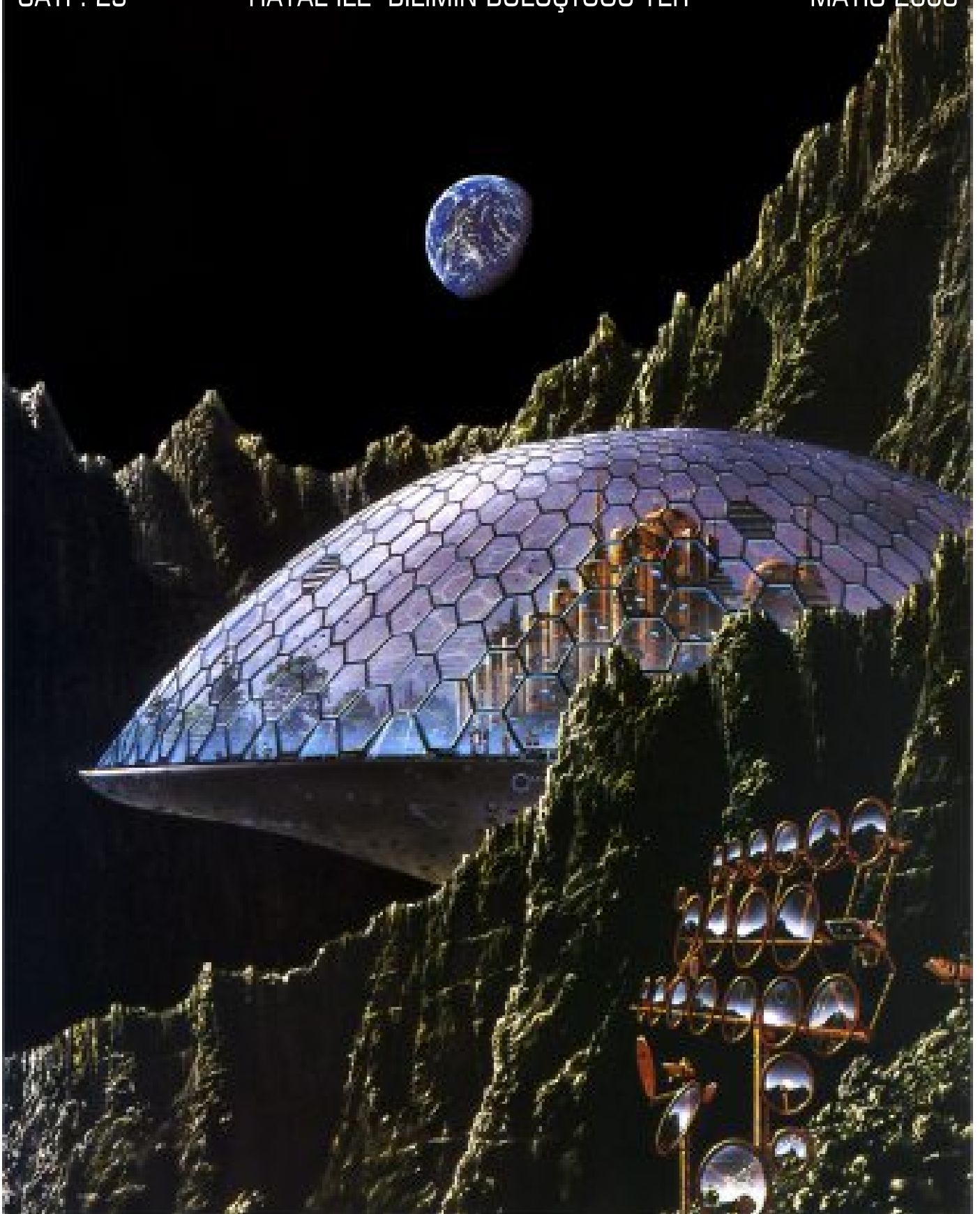
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YENİ DÜNYALARDA

SAYI : 29

HAYAL İLE BİLİMİN BULUŞTUĞU YER

MAYIS 2008

DÜNYA'DAN VE TÜRKİYE'DEN BİLİMKURGU HABERLERİ

Caner Keler

TÜRKİYE'DEN BİLİMKURGU HABERLERİ

Cnbc-e televizyon kanalında her Perşembe saat 22 00'de yayınlanan "Bilimkurgu Filmleri Kuşağı" devam ediyor. Mayıs ayı içerisinde aşağıda sıralanan filmleri seyredeceğiz.

1 Mayıs 2008 Perşembe : JUMANJİ
 8 Mayıs 2008 Perşembe : HOLLOW MAN
 15 Mayıs 2008 Perşembe : METROPOLİS
 22 Mayıs 2008 Perşembe : E.T.
 29 Mayıs 2008 Perşembe : MASTERS OF SCIENCE FICTION

Bu filmlerden "Jumanji", gerçekte gerçeküstünün iç içe geçtiği ve 80'lerde basılan bir çocuk kitabının uyarlaması. Başrolünde Robin Williams'ın oynadığı film, adını aynı isimli bir kutu oyunundan alıyor.

"Hollow Man" ise yüksek gerilimli; bilimkurgu ile aksiyonu birleştiren bir diğer film. Paul Verhoven'in yönettiği filmde gizli bir askeri proje olan görünmezlik çalışması konu ediliyor.

"Metropolis" filmi ise yapımı tam beş yıl süren, görsel açıdan soluk kesici bir animasyon film. Japon yönetmen Osamu Tezuka'nın bu filmi, Fritz Lang'ın 1927 tarihli orijinal Metropolis filmine de bir anlamda saygı duruşu niteliği taşıyor fakat aynı senaryoya sahip değil. Robotlarla insanların bir arada yaşadığı bir gelecekte geçen film, 2001 yapımı.

"E.T." filmi, Steven Spielberg'in yönettiği ve tam 9 dalda Oscar adayı olmuş ve dördünü almış 1982 tarihli bir film.

Tüm zamanların en iyi 100 filmi arasına girmiş bu filmde uzaylılar sadece barışçı değil, aynı zamanda masum, ürkek ve çocuksu da. Ailece seyredebilecek bu duygusal bilimkurgu filmi izlemediyseniz kaçırmayın.

"Masters Of Science Fiction" filmi ise daha önce "e2" kanalında gösterilmiş olan dizinin ilk iki öyküsünden oluşuyor. 400 bilimkurgu öyküsünden seçilerek filme çekilen her bir öykü birer saat uzunluğunda ve önümüzdeki aylarda diğer bölümleri de gösterime tekrar girecek. 29 Mayıs'ta "A Clean Escape" ve "Awakening" öyküleri gösterilecek.

Türkiye Bilişim Derneği'nin (TBD) Bilişim Dergisi tarafından bu yıl onuncu kez düzenlenen Bilimkurgu Öykü Yarışması için başvurular başladı. Bu yıl ilk kez yazarların belli konularda öykü yazması bekleniyor. Yarışmaya son başvuru tarihi 15 Temmuz 2008. Türk Bilişim Derneği'nin (TBD) her sene düzenlediği yarışmada bu sene ilk defa konu belirlenerek yazarlardan öykü yazmaları isteniyor. Bu konular:

İyi Yönetim, Kötü Yönetim, Sıkı Yönetim, Yönetim Trafik Karmaşası
 Çok İşlevli Teknolojik Aletler

Bilimkurgu Öykü Yarışması'nın sonuçları 31 Ekim 2008 tarihinde açıklanacak. Herkesin katılabileceği yarışmada birinci gelecek yarışmacıya dizüstü bilgisayar verilecek. Dereceye giren öyküler TBD web sitesinde, Bilişim Dergisi'nde yayınlanacak ve bu öykülerden bazıları bir öykü seçkinde yer alacak. Yarışmanın seçici kurulu Hikmet Temel Akarsu, Bülent Akkoç, Laurent Mignon, Necdet Kesmez ve Serdar Kuzuloğlu'dan oluşuyor. Yarışmaya ilişkin ayrıntılı bilgi ve başvuru için: www.tbd.org.tr sitesine bakınız.

PROMET #2

Serdar Yıldız

PROMET - 2

“Senin geçerine de işlemine de lanet olsun!” Eliyle saçlarını dağıttı ve havada hafif bir şekilde dönen lazer kalemini aldı. Hafifçe kıkırdarak yeni bir programın algoritmasını yazmaya başladı.

Dıt! Dıt!

Aklına, son zamanlarda gelen onlarca güzel fanteziden biri üzerine kıkırdıyordu. Arada da “Geçersiz işlem,” diye homurdanıyordu. Spintroza’nın üzerine işemenin ne kadar güzel olacağını düşünmüştü. Evet! Onu ıslatıp, sidiğinin damlalar halinde etrafa yayılmasını ve sağda solda uçuşmasını izleyecekti. Ardından yanan devreler karşısında bu alet dumanlar ve kıvılcımlar saçarak ölecekti. Elbette pis bir koku yayılacaktı ortalığa.

Bip!

Harika bir şeydi bu ve algoritma kafasında şekillenirken, bu plan daha da harika olmaya başlamıştı.

“Slate, şuna bir baksan iyi olacak.” Rufus geminin bir nevi gözü ve kulağı olan alıcılardan gelen verilerin aktığı paneldeydi. Baktığı ekran, yüzüne yansımıştı.

Köprüde dört kişi vardı. Her şeyden sorumlu olan Halias; elektronik mühendisi olan Rufus; son olarak da pilotlar, Slate ve Vural.

Pilotlar içeri girdiğinde, Halias Rufus’un arkasında durmaktaydı. Slate, Köprü’nin ilk anlarını gözlerinin önüne getirdi. O zamanlar Sosyal Oda’dan daha fazla kalabalık olurdu burası. Herkes neler olduğunu an ve an takip etmeye meraklıydı. Konsollardan yükselen en ufak seste, Güneş’in çevresinde savrulan gezegenler gibi dönmeye başlarlardı köprüde.

Ancak o zamanlar geride kalmıştı. Vardiya dışında buraya uğrayanların sayısı çok azdı. Halias dışında tabii. O ilk gün nasıl başladıysa aynen öyle devam ediyordu. Bu, Promet ekibine güven verse de aynı zamanda onları sıkıyordu. Sonuçta, kendilerinde bir sorun olduğuna inanmaya başlamışlardı.

Halias bu durumu farketmemiş gibi görünse de Slate, onun her şeyi büyük bir dikkatle takip ettiğinden emindi. Bu da aslında Promet’in içindeki zorunluluklardan biriydi. Nasıl iki kişi birbirine fazla dargın kalamıyorsa, her şeyi takip eden biri mutlaka olmalıydı.

Eğer böyle biri yoksa Tanrı onların yardımcısı olsundu. Slate’in içeri girdiğinde düşündükleri arasında farketmediği de birkaç şey vardı.

Halias Vural’a buz gibi bakıyordu. Sly bunu görünce şaşırdı. Burada bildiğinden fazlasının cereyan etmiş olduğuna neredeyse emindi. Bugünlerde herkes gergindi ve diğerleri gibi onun da gerginlikle karşılaşmak hoşuna gitmiyordu.

Yine Düş Kabuğu Sahilin’de olmayı diledi. Hatta ciddi ciddi özlemişti de orasını. Bunu düşünmek onu korkuttu. Neredeyse geri dönecek, tulumunun üstüne yatacak ve başka hiç bir şeyi düşünmeyecekti!

Kendini şaşırtan bir mücadeleyle, Vural’a bakan Halias’ın ona dönen bakışları karşısında gözlerini kaçırdı ve Rufus’a doğru döndü.

Ortam gergindi, canı da burada olmak istemiyordu; ancak şimdilik bunlarla ilgilenemezdi. Her şeyin bir zamanı vardı. Paneldeki adamın yanına gelmişti.

Rufus tuhaf bir adamdı. Onun vardiyasında olmayı kimse istemezdi. Bunun sebebi Rufus’un herhangi bir şekilde uyumsuz biri olması gibi bir sebep değildi. Tam aksine, Rufus tartışmalarda sessiz kalıp kendini çoğunluğa kancalayan biriydi, ancak ilgi alanıyla alakalı bir konu olduğunda cesarete kavuşurdu..

Onunla aynı vardiyada olma korkusunun sebebi Rufus’un horlamasıydı. Bir solucan kadar zayıf olduğu halde o sesi nasıl çıkardığını anlamak mümkün değildi. Phy, bir ara bunun önüne geçmeye çalışmış (o sırada yatma vakitleri Rufus ile uyumuştur ve durumun ciddiyetini kavramıştı) ancak pek bir sonuç alamamıştı. İşin ilginç tarafı, Rufus’un bile horul horul uyuduğu halde gürültüden şikayet etmesiydi.

Sıska olduğu kadar solgun yüzlü bir adamdı da. Sakalları seyrek ve düzensiz olmasına rağmen onları uzatırdı ve kızıl-kahverengi arası saçları, çalı kadar sert olan sakallarıyla yüzünü neredeyse tamamen örterdi. Maewyn’e girmeden önce kestiği sakalları şimdilik, o kadar uzun değildi.

Adam başıyla ekranı işaret ediyordu. Slate ona yaklaşıpken “Selam, bakalım neymiş” dedi ve ardından Rufus’un gözlerinin kanlanmış olduğunu gördü “Tanrım! kaç saatir çalışıyorsun?” Fazla olamazdı ancak nedense aşırı yorgun görünüyordu.

“Normal rutin çalışmamı yaptım, Ne oldu? Çok mu berbat görünüyorum?”

Sly mırıldandı “Bu çorbaya girdiğimizden beri gözünü kırpmamış gibisin.”

Rufus buna aldırmadı. “Hele bir şuna bak.”

Slate’se ekrana bakmadan önce Halias’a baktı.

Yaşlı adam, buz gibi duruyordu ve güvertedeki büyük pencerenin önüne gitmiş dikiliyordu. Kollarını göğsünde çaprazlamıştı. Bu duruşuna artık alışmışlardı. Arkasındaki manzaradan bir ark geçip gitti. Yüz hatları kolay değişmeyen biriydi, onun ne güldürmek kolaydı ne de kızdırmak.

Slate, Halias’a baktığında adamın çok yorgun olduğunu farkettiler. Üstelik ikisine de selam vermemişti; ancak bu kişisel bir şey değildi. Hal, uyandıklarından bu yana uzun süre sonra gördüğü biri olduğu durumlar dışında -ki nadirdi bu-

selam vermeyen biriydi ve Rufus da gün geçtikçe Hal'den bu huyu kapmaya başlamıştı.

Gözlerini yaşlı adamdan aldı ve ekrana baktı.

Bulutsuyu gösteren, sarı ve turuncu arasında bir spektrum vardı. Bunu içindeyse göze çarpan yeşil gövdeler görünüyordu. Şekil olarak kıvrımlı ve sivri uçlu çıkıntılara sahip garip bir geoid gibiydi.

Slate gövdelerdeki yabancılıktan etkilenmişti. Doğal olmayacak kadar düzgün bir şekilde bir araya gelmişti parçalar. Bunu düşününce heyecanlandı. Kalbi hemen devrini yükseltti ve kendini birkaç ay önce, pencerelere yapışan Slate olarak buldu.

“Yapısı hakkında bir bilgin var mı? Metalden mi? Sinyal veriyor mu?”

Rufus kaşlarını kaldırıp sordu “Bana bunun bir uzay gemisi olup olmadığını mı soruyorsun?” Sesi hiç de heyecanlı değildi

Slate bakmaya devam etti; ama Rufus'un duygusuz sesi onun da heyecanını çekip alıyordu. Bir karadelik gibi...

“Hayır, dostum. Kesinlikle bir gemi değil ama farklı olduğu da gerçek,” dedi Rufus. Bu sırada elini spektrumdaki gövdelerin çevresinde gezdirdi.

Slate'in aklını kurcalayan sorular bitmemişti. “Nelerden oluşmuş?”

Gözleri kanlanmış adamsa bu soruya hazır olduğunu belli eden bir hızla cevap verdi. “Aslında neler olduğunu bilmiyorum; ancak bulutsuda bugüne dek rastladığımız şeylerden farklı. Alıcılar delirmemiş olsaydı kesin bir şeyler söyleyebilirdim.”

Slate buna şaşırmıştı. “Farklı olduğunu nasıl söyleyebiliyorsun?” diye sordu. Gözleriye gittikçe ona daha da soğuk gelmeye başlayan ekrana kilitliydi. Vural da iri olmanın avantajlarından faydalanıp ikisinin arkasından yükselmiş ve ekrana bakıyordu; ama onun bakışında merak yoktu.

Rufus, Slate'in sorusuna cevap verdi. “Kütlesi artıyor,” ama sesi az önceki kadar güçlü değildi. Bunun, onun için kafa karıştırıcı bir ayrıntı olduğu belliydi.

Slate'se genel şüpheliğin gereğini yerine getiren soruyu sormuştu. “Belki alıcılardaki bir hatadır,” bu pekala da mümkündü. Promet kör sayılırdı.

Rufus yine hızlı cevap verdi. Belki de Halias ile benzer bir dialog geçmişti aralarında. “Evet ama düzenli bir hataya daha önce hiç rastlamadım. Yine de emin olmadığımı söylemem gerek, nasıl olabilirim ki?”

Slate ve Rufus ekrana daldığında, arkadan yükselen hafif ses karşısında şaşırdılar. Halias homurdanmıştı. “Bunun içindeyken köstebek kadar körüz.”

Vural esnedi.

Slate'se Halias'a doğru bir sıçrama yaptı. Süzülürken “Araştıracak mıyız?” diye sordu.

Yaşlı adam, başını evet anlamında salladı “Ancak kesin bir rota veremiyoruz. Nedense alıcılara birkaç yerde yakalamayı başarıyor o şeyi ve bilgisayar geçersiz rota hatası verip ilerlemeyi iptal ediyor.”

Slate konunun nereye kaydığını anlamıştı, yapmacık olan bezgin bir sesle “Bu işi manuel yapmamız gerek” dedi. Aslında Promet'i kullanmaktan hoşlanırdı, ama son zamanlarda kendini garip duyguların ortasında buluyordu. Promet'in anlamı onun için değişiyordu. Hâlâ bir araştırma gemisiydi; ancak kontrolleri eline aldığı ve gravitron hızlandırıcılarının gücünü ellerinin arasında tuttuğunda bir macera gemisi haline geliyordu. İlerlemek istiyordu ve içindeki karanlık köşelerde saklanan bir ses de biliyordu ki bu gemiyle Düş Kabuğu Sahil'ini aramak istiyordu. Tehlikeli olan da buydu. Tanrı'ya şükür ki hala orasının hayali bir mekan olduğunu bilen tarafının kontrolü altındaydı. Ancak onu korkutan ihtimaller de belirmişti karanlık köşelerde. Bir gün, içindeki karanlık köşelerde saklananlarla, aydınlık yerdekilerin yer değiştireceğinden endişeleniyordu.

Bu düşünceden hiç hoşlanmıyordu. Promet'i kullanmayı çok sevmesine rağmen, pilot konsolunun başına geçtiği zamanlarda karanlık yerlerdeki seslerin çıkmak için cesaretlendiğini hissediyordu.

Halias'ın sözü, onu düşüncelerinin karanlık kovuklarından çekip aldı. “Evet, elden kontrol etmeliyiz.”

Slate, “O Tanrım! Bu işi seviyorum,” diye homurdandı. Sevdiğini herkes biliyordu. Pilot konsoluna doğru ilerlemeye başladı. Bu sırada Vural ile Rufus bir şeyler konuşmaya başlamıştı. Onlara dikkat etmedi, aklında başka bir soru vardı “Spintroza neden geçersiz rota hatası verdiriyor ki?”

Bunun Hal'ın da canını sıkan bir konu olduğu belliydi ya da onun canını sıkan bir konuyu yakınlarına ayak basmıştı. “Bilmiyorum. Bilgisayarın her işi durdurmasından hoşlanmıyorum. Bu iş bitince onu daha farklı bir yapıya kavuşturmak için çalışmamız gerektiğini düşünüyorum.” Derin bir nefes aldı, “Şale'ye de ulaşamıyorum. Çalıştığı zaman bütün iletişimimi kesiyor. Akşama bunu yapmaması için onunla konuşacağım.”

Slate, Hal'ın yanından geçerken “Akşama kadar işini bitirebilirse,” dedi.

Yaşlı adamsa cevap vermedi.

Pilot koltuğuna yerleşti. Önünde çeşitli ekranlardan oluşan bir koro, iki elinin de rahatça ulaşabileceği iki klavye ve gemiyi elden yönlendirebileceği iki joystick bulunuyordu. Bir süre koltuğun ayarlarını ve yüksekliğini kendi rahatına uygun duruma getirdi. Ardından ekranlara kısa bir bakış atıp, başını Rufus'a çevirdi.

“Rufus?”

Sıska adam, Vural ile yaptığı muhabbeti böldü. “Ha?!” Kızarmış gözleriyle az ötede, pencerenin karşısında oturan Slate’e baktı.

“İki şey isteyeceğim senden,” diye yanıtladı Slate. Elini de bunları saymak istemişcesine kaldırmıştı.

Rufus hala bakıyordu.

“Spektrum...” İşaret parmağı havalandı. “...ve uyku,” orta parmakta işaret parmağına katıldı.

Rufus, bunları duyar duymaz anlamadı. Bir süre parmaklara baktı, ardından eliyle alına vurdu. “Ah! Çok dalgınım” Önündeki konsol bir iki kez tıkırdadı ve spektrum Slate’in önündeki ekranlardan birine iletilti.

Slate, görüntülere bir bakış attı. “Pekala, ben bir şeyler düşünürken gidip uyu bence,” diye tavsiye verdi Rufus’a.

Sıska adamsa bundan memnun görünmüyordu.

Slate ekrana döndü; ama Rufus’un suratını çok iyi biliyordu. “İnan bana açık bir zihinle daha çok faydan dokunur,” diye destekledi verdiği salığı.

Rufus yine tereddüt ettiyse de Halias’ın onaylanan bakışları altında konsoldan kalktı. “Pekala, iyi avlar beyler,” çıkışa yönelmişti. Hareket ederken sırtı çatırdadı.

Diğerleriye beceriksiz bir koro gibi karmaşık cevaplar verdi “İyi geceler Rufus.” “Ah, tatlı rüyalar..”

Rufus köprüyü terkettikten sonra Vural ve Halias birbirine huysuzca bakmaya başladı. Aralarındaki elektriği o sırada önündeki verilerden bir koordinat çıkarmaya çalışan Slate bile farketti.

Ama işine devam etti. Bu durumun nasıl çözüleceğini biliyordu ve tahmin ettiği gibi de oldu.

“Vural, bence yatmadan önce ikimize de ‘dürtücülerden’ getirsen iyi olur.” Halias, yorgun sesiyle buyurdu.

Vural istenmediğini anlayabilecek kadar büyük bir beyne sahipti, hemen yola koyuldu.

Slate’in yüzü buruşmuştu. Dürtücüler kahve benzeri bir etki yapan kimyasallardı. Kullanıcısının yorulma sınırını geçici süreliğine yükseltiyorlardı ancak kanda uzun süre kaldıklarından kullanıldıkları andan itibaren iki hafta boyunca bir daha vücuda alınmıyorlardı. Tatları berbattı ve Slate, ne zaman adlarını duysa, midesinde bir yanma duyuyordu. İşin kötüsü, midesi dürtücüler aldıktan sonra da uzun süre yanmaya devam ediyordu.

Vural’ın çıktığı, köprünün ana koridora açılan kapağın kapandığını belirten sesiyle anlaşıldı.

Rufus’un terkettiği EMP alıcısının konsolundan çıkan düzgün bipler dışında, Slate’in işlemciye hesaplanmak üzere, fonksiyonunu girdiğini belirten yumuşak tıkırtılar

duyuluyordu; fakat odada iki canlının olduğunu belirten en ufak bir ses bile yoktu. Ne nefes alışlar ne de çalışırken mırıldanan şarkılar...

Önündeki pencereden parlak bir ark daha geçti.

Halias, kollarını çaprazladığı şekilde bir süre bekledi. Üzerinde artık eskisi gibi görünmeyen BA-Üniforması vardı. Genelde gri renkler hakimdi Promet içindeki donmuş moda.

“Slate?” O anda Halias’ın sesi bütün işlerden sorumlu başbeyin gibi değil, sıradan bir pilot gibi çıkmıştı.

“Hıı?” diye ifadesiz bir ses saldı Slate.

“Erken uyandırttığım için üzgünüm,” diye yanıtladı Yaşlı adam. Sesi gerçekten üzgün gibiydi.

Tıkırdamalar aniden kesildi. Slate, az önceki ses tonuyla “Zaten uyanıktım,” dedi. Ekranda beliren haritayı inceliyordu.

“Morarmış gözaltlarına bakılırsa uyuyamamışsın. Rufus da buradaydı halbu ki..”

Slate, Hal’in espri yaptığını anladı ancak buna gülümseyerek cevap vermedi ve sadece tebessüm etti. Halias’ı tanırdı. Espri bile yapsa, gerçeklik payı normal esprilere göre daima yüksek olurdu ve altında genelde başka bir sebep yatarı. Hafif iğneli bir tonla “Şu aralar, Rufus’un boğaz temizliğinden daha büyük dertler var başımda,” diye karşılık verdi.

Yaşlı adam, babacan bir tavırla konuştu. “Ah! Bunu tahmin edebiliyorum, inan bana”

Slate, hafifçe gülümsedi. Konsola, gerekli bir onayı verdikten sonra koltuğu çevirdi. Hafif tebessümü hâlâ solmamıştı. “Sen de pek ‘yıldızların fatihyim’ havalalarında görünmüyorsun.”

Yaşlı adam gülümsedi. Ancak Hal, anılarda gülümseyerek görünen suratlardan birine sahip değildi. Tebessümü çabuk soldu. “Öyle, bir asırdan fazladır nefes alıyorum ve son bir yılda uğraştığım sorunlar ondan önceki yaşamımdakilere taş çıkartır cinsten; ama her sıkıntı gibi bunları da atlattım.” Bakışları dalgınlaşmıştı, ama bütün mimikleri gibi, sadece bir an sürmüştü bu.

Slate, konuyu Vural’a kaydırmak istiyordu; ama onun yerine sadece içinden geleni söyledi. “Senin kadar iyimser olmayı isterdim.” Halias gerçekten yorgun görünüyordu. Belki de bir sonraki vardiyada konuşmak daha mantıklı olacaktı, ya da daha bilgece...

Hal, köprünün arkalarında kalan yerine yerleşirken cevap verdi. “Evdeki hesap hiçbir zaman çarşıya uymaz. Bu yüzden dertlerimi dert haline getirmem, çözümleri sorun ederim Slate.”

Slate, Halias’ın inatla sorunlar üzerinde durmasından

onun gelmeye çalıştığı başka bir konu olduğunu düşündü. Bu uzun bir gece olacaktı, uzun ve erken bir gece... Kendi kendine mırıldandı “Sorunu anlasam çözümün peşine çoktan düşmüştüm,” ancak Hal, bunu duymuştu anlaşılan; ses tonları gititkçe bir oyun halini alıyordu. Yaşlı adam da kendi kendine konuşur gibi cevap verdi, aslında Slate’e söylüyordu bunları. “En tehlikeli sorunlar, bizi ciddi olduklarına inandıranlardır. Bir parmağınla çözebileceğin bir sorunu büyüttüğün için kolundan olabilirsin.”

Slate, ekrandaki verileri tekrar hesaplanmak üzere gönderdi. Cisimin konumu için bir türlü kesin koordinatlara ulaşılmıyordu. Bu sırada, Halias’ın dediklerini düşünüyordu.

Hal inatla sessiz kaldı ve sessizlik uzadıkça Slate gerildi. İçinden Düş Kabuğu Sahili’ne gitmek için dayanılmaz bir istek duymaya başladığında korktu da üstelik. Konuyu Vural’a getirmeye çalıştı. Kendi üzerindeki gerilimi azaltmak için Vural’ı kullandığından dolayı.

Kendini suçlu hissetti.

Gürültüyle bir tuşa bastı ve konsolu kendinden itti. Pilot koltuğunda geriye döndü; artık kokpite bakmıyordu. Hiç nefes almadan devam etti. “Vural ile aranızda ne geçti?” Halias hemen tepki göstermedi. Sanki, ne yapacağını tartmaktan ziyade neden yapacağını düşünüyordu. “Ah... Seni uyutmayan bu muydu?”

Slate hala konunun odağında bulunmaktan rahatsızdı. Düş Kabuğu Sahlin’ni farkında olmadan korumaya çalışıyordu. Aslında bütün gerginliğinin sebebi, onun için çok önemli olan bu yerin Halias ve dolayısıyla Phy gibi adamlarla öğrenilme tehlikesiydi.

Lanet olası Vural neden gecikmişti ki?

Gergin bir şekilde devam etti “Hayır, aslında onu daha yeni duydum. Bayağı üzgün tartışmış olmaktan.”

Yaşlı adamın yüz hatları sertleşmişti. Slate, belli belirsiz olsa da konunun kaydığını anladı.

Hal, kuru bir sesle “Ben de üzgünüm Slate, insanlarla tartışmak hele de bizim durumumuzdaki insanlarla tartışmak hiç hoşuma gitmiyor. Ancak bilmem fark ettin mi, son günlerde saldırgan davranıyor. Ona şu cisme doğru manuel gitmemiz gerektiğini söylediğimde bunu yapmamak için directti, saldırganlaştı ve bende depresyondaymış gibi bir izlenim de bıraktı,” dedi ve derin bir nefes aldı.

Slate’in alnında çizgiler belirmişti “Eminim ki yapmamak için iyi bir sebebi vardı.”

Hal, imalı bir sesle “Şu sebebi benimle paylaşmak ister misin?” diye sordu. Kollarını göğsünde çaprazlamıştı.

Slate sinirleniyordu. “Hepimiz son zamanlarda sıkıntıdayız Hal,” dediğindeyse kendi için o an en mantıklı olan kaçıış uygulaması.

Pilotun samimiyetsizliği karşısında Hal’da geri adım attı ve

genel bir karşılık verdi. “İnan bana Slate, bu normal ama...”

Slate, sonradan bunları düşündüğünde Hal’ın bunu söyleyerek aslında güzel bir tuzak hazırladığını düşünecekti; fakat şu an için fazlasıyla sinirliydi ve öfkesini boşalan bir yay gibi serbest bıraktı.

“Normal değil!” diyerek Halias’ı sözünü kesti. Yaşlı adam buna şaşırılmıştı ve böyle durumlara alışık olmadığı belliydi.

Slate, son derece zalim bir düşünceyle, Halias’ın konferans verdiği dünyadan yıllarca uzakta olduğunu o zaman anladığını düşündü. Üstelik bundan zevk de aldı. Yay boşalmıştı ve artık ok ilerleyecekti. Slate, yüzü mermere dönmüş gibi görünen Hal karşısında sesini yükseltmeye devam etti. “Bak Hal, bunları zaten bildiğinden eminim ama burada ki problemimiz şu cisim değil. Çok daha büyük bir problem var başımızda. O da ne biliyor musun? Hayalkırıklığına uğradık Hal. Tam anlamıyla hayalkırıklığı! Burada yaptığımız şeyi eminim evdeki bilimadamları ellerini ovuşturarak bekliyorlar ya da aradan geçen yarım asırlık sürede bu bilgilere teorik olarak ulaşırlar bile kim bilebilir? Bizim sorununuz bu! Yaptığımız şey... yani şöyle bir bak etrafına. Daha önce hiç kimsenin gezmediği bir yerdeyiz. Ne yaptığımızı bilmiyoruz! Doğru düzgün bir şey yemiyoruz, seni bilmiyorum ama vakit geçirmek için klasikleri okumaktan bıktım. Ayrıca...”

“Slate.” Halias, sesini hafifçe yükseltti ve pilot sustu. Halias’a bütün gemi ekibi saygı duyardı ve bunu hatırlamaları için çoğunlukla onun sesini duymaları yeterli olurdu. Yaşlı adam’ın dünyadayken Promet’e katılmak için nasıl çabaladığını biliyorlardı ve bunun için yaşamak zorunda kaldıklarını da. “Uyanış”ın ilk anlarında, hepsi o küvezlere yatmadan önceki son haftalara sık sık gömülüyordu; fakat hepsi biliyordu ki bu gömülüşlerde en fazla acıyı yaşayan Hal’dı. Sadece, bu maceradan dolayı aile içinde yaşadığı sıkıntılar ve tartışmalar yeterdi. Üstüne de karısı son haftada intihar etmişti.

Pilot, bunları düşünürken Halias devam etti. “Slate, sorununun dolandırma. Doğrudan tek bir cümle halinde söyle.”

Slate müthiş öfkelenmişti o an. Bunları düşünmek bile onun için utanç vericiydi ama yine de kendine engel olamadı ve bu yüzden korktu da. En azından kelimelere dökmemişti aklından geçenleri. “Halias işte!” diye düşündü. “Tipik bir bilimadamı! Bir vazonun yere düşüp kırılmasını komple açıklayan kanunu bulmak yerine her şeyi bölerek küçük küçük bütünler halinde anlamaya çalışan gözü dönmüşlerden biri daha! Lanet olası vazo düşüyor işte!” İçinde bağırıp duran ses kendine aitti. Dışarıya saldırdığı cümleyse ona çok yabancıydı.

“Burada yaptığımız şeyde bir anlam göremiyorum,” Vural’ın kalbinin üstündeki kayayı attığında hissettiklerini iyi anlıyordu. Kendisi pek hafiflemiş olmasa da bu cümleyi söylediği ve duyduğu için mutluydu.

Yaşlı adam derin bir nefes aldı. Yüzünden yine pek bir şey anlaşılmıyordu.

Slate'inse bam teline basıldığından sert ifadeliydi bakışı. O rahatsız tulumların üstünde saate bakarak bir gece daha geçirirse delirebilirdi. Korkunç olan, mürettebatın çoğunun aynı şeyi hissetmesiydi, en azından pilot buna inanıyordu.

Yaşlı adamın henüz cevap vermeyeceği belliydi. Düşünceli de görünmüyordu. Sadece, Slate'e bakıyordu.

Pilot'un bam teli tınlamaya devam etti. "Hal, bak. Belki bugün gideceğiz ve bu lanet cismi inceleyeceğiz ve Tanrı'da biliyor ya bir sürü ilginç şeyi matkapla kırıp toplayacağız sonra da haftalar süren analizler yapıp bunları dünyaya göndereceğiz." Durdu. Yaşlı adamın ifadesiz yüzü karşısında sinirlenmeye başlamıştı.

Yine de devam etti. İçindeki zehiri dışarı atmaya çalışır gibi, kıvrınarak.

"Peki ne oldu Hal? Elimize ne geçti. Bağırsak kimsenin duymayacağı bir boşluktayız ve büyük ihtimalle bir daha dönemeyeceğiz. Bunu anlamını biliyor musun? Burada zıbarıp gideceğiz peki ne için? Bir avuç..."

"Sadece toz ve toprak için diyeceksin değil mi?" Halias'ın sesi sakindi ve yine alçak tonunda konuşmaya devam etti. "İnan bana, çevreme baktığımda ben de farklı bir şey görmüyorum. Toz! Toprak! Gölge! Işıklar! ve mesafeler! Ah evet! Mesafeler... Ömrü boyunca denizde yaşamış birini bile çıldırtabilecek uzaklıktaki ufuklar. Koşmakla kimseyi tatmin edemeyeceğin yollar..." Slate gözlerini kaçırmıştı ve tekrar göz teması kuruncaya dek bekledi. Konuşmasını etkisini arttırmak için hafifçe eğilmişti. "Bilmiyor muyum sanıyorsun Slate? Burada öleceğiz, burada çok acı çekeceğiz, burada yalnızlıktan başka bir şey görmeyeceğiz, belki... Belki ömrümüzün sonuna kadar bu bulutsunun içinde kalacağız." Bakışları arkadaki büyük pencereye kaydı. Konsol ekranlarında hesap işlemlerinin durumu gösteriliyordu.

"Ama bunlar sadece olasılıklar ve gerçekleşmeyi bekleyen diğer olasılıklardan farkı yok onların. Şimdiye dek yaptıklarımız sana çok mu boş görünüyor Slate? Henüz başındayız, henüz yol almadık! Uyanıktan bu yana belirlediğimiz ara hedeflere bile ulaşamadık; ama şunu iyi biliyorum; Bunun için kutsal saydığım her şeyin üzerine yemin ederim, buraya kayıt tutmak, sabahtan akşama dek dünyaya gönderilecek verileri incelemek, ya da bulduğumuz her şeye matkap sokmak için gelmedim..." Gözleri dolmuştu, sesi de belli belirsiz bir titremeye perdelenmişti. Pilot o anda Halias'ın intihar eden karısını hatırladı ve öfkesini içindeki karanlık boşluklarda kaybetti.

Halias devam ediyordu "... ama çok da umutlu değilim. Yaşadığımız bir 'Uzay Yolu macerası' değil. Farklı uygarlıklar bulacağımıza inancım nerdeyse sıfır. Uzay böyle bir arayış için fazla büyük. Öyle uygarlıklar olsa bile, eminim ki bulundukları yerden başka uygarlıkları aramak için ayrılmazlardı, buna başka bir şey derlerdi. Uzay çok büyük ve bu yüzden büyük sürprizlere küçük oranlarda hazır olmalıyız. Bunu da biliyorum."

Slate rahatsız olmuştu. Halias, bakışlarını tekrar onun üzerine yöneltti ve devam etti tabii."Ama bu büyüklüğün

sadece toz ve toprağa ev sahipliği yaptığına inanmıyorum. Biz bir ilkiz Slate ve ilk olmanın yüklediği her sorumluluğu cesurca taşıyacağız. Yüzde yüz başarılı olamasak bile asla inancımızı kaybetmeyeceğiz ve bulduğumuz eski-yeni her şeyi sınıflandıracğız. Bizden sonrakiler Promet'ten daha az dertle uğraşacak ve bizden aldıkları deneyimle daha başarılı olacaklar ve onlardan sonra gelenlerde daha büyük başarılarla koşacak."

Slate'in sesi öncekine göre zayıf çıkmıştı. Bam telinin akordu bozulmuştu. "Senin kadar iyimser olamıyorum Hal. Ben bunda bilimi göremiyorum. Yani bundan sonra farklı bir şeye rastlayacağımıza neden bu kadar eminsin?"

Hal kısa süre düşündü "Bizim varlığımız bunun ispatı Slate, bunu iyi düşün. Buradayız, bunu inkar edemezsin ve biz bu cesareti gösterip buraya gelmişsek başkaları da gelmiş olabilir. Bunun için varlığımızın gereğini de yapacağız ve uzayın doğru yerinde olduğumuzu umacağız. Belki en umulmadık hayallerimiz, beklentilerimiz bile gerçekleşebilir. Bahsettiğimi sadece başka uygarlıkları düşünerek küçültme. Burada bilinmeyenin ortasındayız ve öğreneceğimiz şeylerin fazlalığı bizi eminim ki afallatacak ama bunu asla yalnız yapmayacağız. Bir arada olduğumuz sürece de yalnız olmayacağız, eğer bunları Promet'te uyutulmadan önce düşündüysen tabii." Pilota biraz zaman tanıdı, "Düşündün mü Slate? Uyumadan önce gözlerini açacağın vakit hayatın nasıl olacağını düşündün mü?"

Slate başını evet anlamında salladı; ama yine de evdeki hesap çarşıya uymuyordu. Bunu Halias'a söyledi. "Evdeki hesap çarşıya uymadı. Halias, kendin de söyledin bunu."

Yaşlı adam biraz rahatlamış gibi koltuğunda geriledi, "Evet, bunu söyledim ve bu yüzden yaptığımı da söyledim. Sorunlar Slate, sorunlar... Onlar hep olacak ve burada boğuşmamız gerken problemler sadece Promet'in dışında olmayacak. Daha fazlası, hayır çok daha fazlasını kendi içimizde yaşayacağız. Bunlardan istesek de kaçamayız, o yüzden hesap konusunda söylediklerimin devamını tekrar edeceğim. Bizim için sorunlar birer sorun olmamalı, çözümleri dert edeceğiz Slate, çözümleri..."

Pilot kendini köşeye sıkışmış hissediyordu. Halias'a sinirliydi, üstelik bundan utanıyordu da! Duygu karmaşasının ortasında bildiği tek şey, Halias'ın açıklamalarının bütün mantığına rağmen kendisini tatmin etmemiş olmasıydı. Yüzü acıyla gerilmişti, sorun kendisinde olabilir miydi? Sorun Düş kabuğu Sahili'nde olabilir miydi?

Hayır, bunu kabul etmek fazlasıyla korkunçtu. Okyanusun hiçbir ticaret yolunun geçmediği ölü bir köşesinde boş bir sandaldan başka bir şeye sahip olmamaktı. O sahil onun için her şeydi ve tek şeydi, umut...

Bezgindi Slate'in sesi "Ben hala bilimi görmüyorum."

Halias'ın heyecanlı tavrı geçmiş gibiydi, şimdi sıradan bir baba gibi konuşuyordu "Nerede bilimi gördün?"

Serdar Yıldız

(Devamı gelecek sayıda...)

İLK, SON VE EN UZUN YOLCULUK

Hasan Özkan

İLK, SON VE EN UZUN YOLCULUK

Yalnız yaptığı ilk uzun yolculuğuydu. Ehliyetini alalı neredeyse 2 yıl olmuştu ama uzun yolculuklarda hep biri yanında olurdu. Zaten hayatı boyunca da ona yardım edecek birisini her zaman aramıştı, saplantıydı belki ama

Bunları düşünürken karnının aklıktan guruldadığını hissetti. İlk yol üstü lokantasında bir mola verecekti, aslında hazırlıksız yola çıkmazdı her zaman ayrıntılara dikkat eder, kusursuz olmaya çalışırdı. Ama o gün sanki kaçır gibi ayrıldı yalnız yaşadığı evinden. Bayram tatilini uzun süredir görmediği teyzesinin yanında geçirecekti.

Şu tatil yoluna 2 gün erken çıksanız olmaz dimi? Yolda gördüğü ve gözünü kamaştıran her ışığa aynı soruyu soruyordu. Yollar kalabalıktı ve o yalnızdı. İlk yol üstü lokantasında durdu. Benzin ibresi deponun dolu olduğunu gösteriyordu. Arabadan indiği gibi lokantaya girdi. Sadece iki kişi vardı. Birisi gece haberlerini izliyor ikincisi camdan dışarı bakıyordu. Yemeklerin konulduğu camın önüne geldi. Yarı açık kapıdan mutfığa doğru baktı. Hiç kimse yoktu. O sırada yanına gelen çocuk bir şey isteyip istemediğini sordu. Ayaküstü yenilecek bir şey ver bakalım. Aslında almak istemiyordu artık. Mutfığı düşündükçe... Yarı açık kapıdan gördüğü malzemeler pek temiz durmuyordu. O anda karar verdi. Çocuğa “genç sen bana bisküvi falan getir” çocuk kafasını salladı hangisinden. Begendiklerinden birkaç tane aldı. Birazda kola. Parasını verdikten sonra arabasına doğru yürüdü. Arabasının camını silen adamada biraz bahşiş verdikten sonra kontağı çevirdi. Gene sesli sesli söylenmeye başladı. “adamlara bak, burayı turistik tesis sanıyorlar herhalde. İki bisküviye verdiğim paraya evde adam gibi yemek yedim. Birde camcı çıktı sana kim dedi lan camı sil diye!” Sonra gülmeye başladı kendi kendine “yok, bu yalnızlık bana yaramadı”

Artık gece iyice bastırılmıştı. Yolların kalabalığı da giderek azalıyordu. Az önceki kalabalığı arar oldu. Daha önce arkadaşlarıyla bu yolda giderken yol kenarında bir yerde mola vermişlerdi. Birkaç beton masa, bir çeşmeden oluşan bu yer çok hoşlarına gitmişti o zaman. Belki tekrar rastlarını diye biraz daha yavaşladı. Birkaç dakika sonra aradığı yeri buldu. Arabasını tekrar durdurdu. Farları açtı, çeşmeden biraz su içti. Kafasını kaldırıp yıldızlara baktı. Şehirdekinden daha güzel görünüyorlar burada. O sırada duyduğu bir kahkaha sesi irkmesine sebep oldu. Bir anda titredi. Sesin geldiği yöne doğru baktı. Sadece boş bir arazi vardı. Kimse var mı sorusuna aldığı yanıtla giderek artan bir kahkaha olunca arabasına doğru koştu. Titreyen elleriyle kontağı çevirdi. Heyecandan arabayı ilk deneyişinde çalıştırmadı. Sanki bir korku filmi senaryosunu oynuyormuş gibiydi. Arabasını çalıştırmayı başardıktan sonra hızla yola çıktı. Olayı unutmaya çalışıyordu ama bir türlü aklından çıkmıyor düşündükçe aklına farklı şeyler geliyor olay bambaşka bir hal alıyordu. O anda sanki bir alışkanlıkmış gibi eli radyonun tuşuna gitti. “Scan” tuşuna bastıktan sonra karşısına çıkan radyoyu dinlemeye başladı.

Cızırtıdan sonra “.....yöresinin en iyi radyosundasınız, saatlerimiz 01:25’i gösteriyor ve biz de programımızın son 5 dakikasına gelmiş bulunuyoruz. Evet bu program dizinin son bölümüydü artık haftaya tekrar görüşemeyeceğiz fakat yeni

bir dosyayla birkaç ay içerisinde mutlaka tekrar buluşacağız. Ben dizimizin bir özetini yapmak istiyorum. Yaptığımız araştırmalar sonucu gördük ki eski medeniyetlerin sahip olduğu yüksek teknolojinin kaynağı gelecektir. Yani biz yaşadıkça geçmiş uygarlıklar da bizimle yaşayacak sonuç olarak teknolojileri gelişecek. Yani bulunduğumuz zamanda aynı anda hem tarih öncesi devirler yaşanıyor hem de günümüz.... Artık hoşça kalın ve unutmayın bizler araştırdıkça bilinmeyen hiçbir şey kalmayacak ve işte biz o zaman bu tekdüze hayatımıza son verip gerçeklere ulaşacağız efendim. İyi geceler” yayın aniden kesildi. Radyo tekrar aramaya geçti. Bant tekrar tekrar aranıyor fakat hiçbir frekans bulunamıyordu. Ama sunucunun sesi o kadar netti ki. Sanki kasetten dinlemişti bütün söylediklerini. Sonra aklına bir kaset dinlemek geldi.kendisinin doldurduğu bu kaset onun en sevdi-giydi.

Saat 03:38’i gösteriyordu. Hâlâ yoldaydı. Artık en az yarım saatte bir araç geçiyordu yoldan. Göz kapakları yavaş yavaş kapanmaya başladı. Artık durmalıyım dedi kendi kendine. Yolun kenarında devam eden eski asfalt yola geçti. Burası traktörler içindi ama onun umurunda değildi. Hem de hiçbir şey. Arabayı stop etti, el frenini çekti emniyet kemeri-ni çözdü, otomatik kilide bastı, koltuğunu da geriye yaslayıp ceketini üstüne örttü. Birkaç saniye sonra kendisinden geçip uykuya dalmıştı bile.

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte çalan cep telefonunun alar-mı onu uyandırdı. Ağzında gece yediği bisküvinin ve uykunun verdiği iğrenç bir tatla esnedi. Cep telefonunu durdurdu. Ekranı “Bozok Platosu”. Vericin ismiydi bu. Aslında Bozok platosunun hangi bölgede olduğu bilmiyordu ama. Arabadan indi ve bagajdan çıkardığı bir şişe suyla elini yüzünü yıkadı. Yaz mevsiminin parlak güneşi o sabah muhteşemdi. Hava soğuktu ama güneşin ışığı ve rengi insanı ısıtıyor ona tazelik ve heyecan veriyordu. Arabasını park ettiği yer gerçekten muhteşemdi. Söğüt ağaçlarının altından geçen küçük bir ırmak vardı. Sonrası düz ve yeşil bir arazi-ydi. Bir buğday tarlasıydı. Mis gibi havayı ciğerlerine doldurduktan sonra arabaya girdi. Bisküvinin ikinci ve son paketinde kolasıyla beraber yedi. Tekrar yola çıktı. Manzara çok güzeldi önünde gittikçe yükselen bir arazi vardı ve o bu anın bütün güzelliklerini büyük bir sessizlik ve dikkatle seyrediyordu. Daha önce buraları gördüğünü hiç hatırlamıyordu.

Saat 9:30’a gelmişti fakat o hala ne bir tek araç ne bir insan ne de bir benzin istasyonuna rastlamıştı. Cep telefonuna tekrar baktı vericinin ismini öğrenmek için. Fakat bu sefer ekran boştu. Adeta ilerledikçe eskimiş bir hal alan bu yol onu hiç bilmediği bir yola götürüyordu. O anda buna ne o ne de bir başkası dur diyebilirdi. Çünkü onun gitmesi gereken bir yolu vardı. Saat 10:15’de artık asfalt yol bitmişti. Şimdi yapabileceği iki şey vardı. Birincisi geri dönüp o lokantadan yolu öğrenecekti, ikincisi bu yola devam edecekti. İlk kez yalnız bir karar alıyordu belki. İlk kez yanında bir çözüm isteyeceği birisi yoktu. Sadece o ve o vardı. Kendi kendisiyle kavga ediyordu sanki. Yarım saatlik düşünmeden sonra toprak yola devam etme kararı aldı. Aslında geri dönmek için çok geçerli sebepler bulmuştu fakat bir anlık verdiği karar sonucu bu yola devam etmeye karar verdi. Kendisini daha da yalnız hissetmeye başlattı. Artık ne arabalar ne de benzin istasyonları vardı, cep telefonu da çalışmıyordu.

Artık gerçekten yalnızdı. Sanki burası yaşadığı dünya değildi, bambaşka bir gezegende yalnız başına bir yolda gidiyormuş gibi hissediyordu. Bunları düşündükçe kendisini sarhoş gibi hissediyor dikkatini toplayamıyordu. Evet bu normal değildi, yapması gereken sadece bu yolda devam etmekti ama o neden niçin sorularını kendine sordukça git-tikçe karmaşıklaşan bir labirentte buluyordu.

Az önce manzarasına bayıldığı yamacı aştıktan sonra hayatında gördüğü en uzun ve düz yolu gördü. Ne bir viraj nede bir yükselti vardı. Sanki sonsuzluğa giden bir yoldu bu.cep telefonunu tekrar kontrol etti. Verici ismi olarak “Cumhuriyet bulvarı” vardı. Bulvar mı? diye sordu kendine. Sonra bildiği bütün numaraları teker teker çevirdi. Fakat her denemesinde karşısına bir kayıt çıkıyordu güzel sesli bir bayan ona “aradığınız kişinin telefonu şu anda görüşmeye kapalı, lütfen daha sonra tekrar deneyiniz”. Hep aynı mesaj. Acil yardım hattını çevirdi. Normalde mutlaka bir cevap verenin olması gereken numara da ona aynı mesajı verdi. Evet bir gariplik vardı. Sanki bütün insanlar bir anda ortadan kalkmış. Acaba savaş falan mı çıktı? diye soruyordu. O sırada kulakları sağır edecek biçimde bir patlama sesi duydu. Ses arka taraftan geliyordu. Gaza birden yüklendi. Daha sonra dikiz aynasından giderek büyüyen bir kızılık gördü. Sanki güneş batıyor gibiydi. Gökyüzü dahi bir an için kızıl-laştı. Sesin yankısı hala kulaklarında uğulduyordu. Sonra tekrar derin bir sessizlik... Arabasını durdurdu. Kapıyı açtı ve arkasına döndü. Sesin geldiği yöne doğru baktı. Birkaç saniye önce oluşmaya başlamış bir mantar bulutuydu. Tıpkı o siyah beyaz filmlerde gördüğü Hiroşima’nın son anı gibi. Yoğun bir duman. Ve alev patladığı alanın görülmesini zor-laştırıyordu. Sonra yüzüne hafif ılık bir rüzgar geldi. Beyni durmuş gibiydi. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Devasa büyüklükteki duman yavaş yavaş dağılıyordu. Patlamanın olduğu alanın üstünde bir karaltı dolaşıyordu. Yere yaklaş-maya başladı. Ard arda üç parlak cismi yere doğru saldı. Bunlar yere doğru sıralarını hiç bozmadan gidiyorlardı. Bir-kaç saniye sonra cisimlerden ilki yere düştü sonra ikincisi. Üçüncüsü hâlâ havadayken birinci cismin düştüğü yerde yoğun bir kızılık oluştu, giderek yayıldı daha sonra ard arda 3 kez korkunç bir ses duyuldu. Tekrar radyoaktif bir patlama meydana geliyordu. Sonra bu üç cismi bırakan karaltı bu kez kendisine doğru geliyordu. Arabaya atladığı gibi kaçmaya başladı fakat cisim o kadar hızlıydı ki birkaç saniye sonra arabanın tam tepesindeydi. Giderek alçalıyordu. Islığa ben-zer bir ses çıkaran bu araç üçgen şeklindeydi, arabanın tava-nına birkaç kez çarptı. Araba sarsılıyor fakat yoldan çıkı-mıyordu. Cisim tekrar yükseldi. Arabanın tam önüne geldi. Artık hiç bir şey gözük-müyordu. Cismin kalınlığı iki yada üç metreydi uzunluğu da en fazla 5 metre. Üzerinde hiçbir şey yoktu. Ne bir pencere, ne bir kanat, oldukça yumuşak hatlara sahipti. Bir tek çizik dahi yoktu.

Cisimle birlikte arabanın hızı da artmaya başladı. Daha sonra yoğun bir siyah dumanın içinde kaldı. Arabanın pen-cerelerinden hiçbir şey gözük-müyordu. Arabanın hız göster-gesine baktı. Son rakamı gösteriyordu bazen 0 kilometreye kadar düşüyor sonra tekrar sona yanaşıyordu. Ses artık bir uğultu halini almıştı. Frene ayağını dokunmasıyla sert bir sarsıntı hissetti ve yanık plastik kokusunu duymaya başladı. daha sonra ses giderek azaldı. Hız göstergesi de saatte 100 kilometredeydi artık. Duman yavaş yavaş aralanmaya başla-dı. Ama hâlâ karanlıktı etraf. Önündeki cisim de yoktu artık. ama karanlıktı. O sırada hemen önünde ona doğru yaklaşan

iki ışık gördü. Hemen lambalarını yaktı direksiyonu kırmaya çalışırken bir yandan da bağıırıyordu. Frene sonuna kadar bastı. Fakat araba durmuyordu. Lambalarından süzülen ışık yolun donmuş olduğunu gösteriyordu. Araba yavaş yavaş geldiği yönün tersine doğru döndü ama hâlâ geri geri kayı-yordu. Aynaya yansıyan ışık gözünü aldı. Lanet olası kam-yon durmamıştı işte. Büyük bir gürültüyle ona arkadan çarptı. Arabanın önce arkası havalandı. Sonra büyük bir hız-la yolun kenarındaki korkuluklara çarptı. Arabanın tekerleri artık yere dokunmuyordu. Yavaş yavaş ön kısmı yere yak-laştı. Arabanın ön kısmının yola temas etmesiyle takla atması bir oldu. Artık tavanı üzerinde kayıyordu. Kafasını ilk çarpışmada direksiyona çarpmıştı. Çok kötü kanıyordu kafası. Emniyet kemeri onu bırakmamıştı. Gittikçe küçülen arabanın içinde yavaş yavaş sıkışmaya başladı. Kafasından akan kanlar tavanı boyuyor oradan cama doğru akıyordu. Yayal meyal tekrar bir yolun korkuluğunu gördü. Araba ona da çarptı. Artık arabanın lambaları yanmıyordu ama umu-runda değildi çünkü göğsüne bastıran ön panel nefes alma-sını engelliyordu. Araba yavaşladı. O sırada radyo çalmaya başladı

“....yöresinin en iyi radyosundasınız,saatlerimiz 01:25’i gösteriyor ve bizde programımızın son 5 dakikasına gelmiş bulunuyoruz. Evet bu program dizinin son bölümüydü artık Haftaya tekrar görüşemeyeceğiz fakat yeni bir dosyayla bir-kaç ay içerisinde mutlaka tekrar buluşacağız. Ben dizimizin bir özetini yapmak istiyorum. Yaptığımız araştırmalar sonucu gördük ki eski medeniyetlerin sahip olduğu yüksek teknolo-jinin kaynağı gelecektir. Yani biz yaşadıkça geçmiş uygar-lıklarda bizimle yaşayacak sonuç olarak teknolojileri gelişe-cek. Yani bulunduğumuz zamanda aynı anda hem tarih öncesi devirler yaşanıyor hem de günümüz.... Artık hoşçaka-lın ve unutmayın bizler araştırdıkça bilinmeyen hiçbir şey kalmayacak ve işte biz o zaman bu tekdüze hayatımıza son verip gerçeklere ulaşacağız efendim. Sonsuza kadar iyi geceler, seninle artık yoklukta buluşacağız” spiker gülmeye başladı kahkahalarla gülüyordu. Sonra “sırrımızı kimse öğrenemeyecek” dedi ve radyo kapandı. Kemerini hızla çöz-meye çalıştı. Arabanın motor kısmından küçük alevler ve duman çıkmaya başladı. Sıkışan bacaklarını koparırcasına çekti ve kendini camdan dışarı doğru attı. Yüzünün karlı toprağa dokunmasıyla birlikte araba büyük bir gürültüyle patladı. Sürüne sürüne uzaklaştı. Gözünü bir devlet hastane-sinde açtı. İlk müdahale olay yerinde yapılmış olmasaydı ölebilirdi. Ama onu asıl şaşırtan yola çıktığı şehirden kilo-metrelerce uzakta bulunmuş olmasıydı. En azından 2000 km. fark vardı ve bunu bir gecede almış olamazdı.

Hastaneden çıkıp evine döndükten sonra bu garip olaylar zincirini düşünmek için çok vakti vardı ama yaşadığı şehre döner dönmez tekrar başlayan fiziksel ve psikolojik sorun-ları onu tekrar hastanede kalmaya zorunlu kıldı. Tanıdığı hiçbir kimse ona neler olduğunu sormadı. Ama o kararlıydı, yaşadıklarını sebebini araştırarak ispatlayacaktı. Bu kararı hiç değişmedi fakat ruhundan ayrılmış soğuk bedeni ona fırsat vermedi. Raporda “radyasyona bağlı kan kanseri sebe-biyle ani ölüm” yazıyordu. Hikaye soğuk bir mezarlıkta son bulmuştu ama diğer boyuttakiler bu sonuca pek üzülmедiler.

Hasan ÖZKAN

(www.bilimkurgu.cjb.net adresinden alınmıştır.)

ELİZYUM

Mustafa Emre Özgen

ELİZYUM

Her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki... Biz, Kaal'lar, durduk yere Tanrı'nın işine karıştık, düzenini bozduk. Sonunda hak ettiğimizi bulduk!

Hataydı! Her hareketimiz hataydı! Düşüncelerimiz bile... Kaal'lar kuşaklar boyunca Mywana Galaksisi'ndeki Xoru Sistemini inceledi. Bizden yüzlerce ışık yılı uzaklıktaydı bu sistem. Tahminlerimize göre altmış üç milyon yaşındaydı. Sekiz gezegen ve güçlü bir yıldızdan oluşuyordu. Ama en çok dikkatimizi çeken sistemdeki üçüncü gezegendi: DÜNYA!

Dünya çok farklı bir gezegendi. Büyük kısmı sudan oluşan bu gezegeni farklı gazlardan oluşan bir tabaka çevreliyordu. Tüm bunların yanında gezegen milyarlarca canlı türüne ev sahipliği yapmaktaydı. Bunca canlıdan bizim gözümüzde en önemlileri ise "insan" olarak tanımlanan ilkel canlılardı. Çok farklı bir teknolojileri ve akıl almaz kültür değerleri vardı.

Kısa zaman içinde onların tüm sistemlerini çözmüştük. Özellikle iletişim sistemlerinden oldukça önemli şeyler öğrenmiştik. Bunların yanında dünya ve insan gibi saçma terimleri de onlara borçluyduk.

Gezegenlerinin hareketlerinden olsa gerek, zaman kavramları bizimkine kıyasla oldukça yavaştı. Onlardaki on yılın karşılığı bizdeki on üç dakikaya denkti.

Huzur, Dünya'da, herhangi bir bölgede zor rastlanan bir nitelikti. İnsanlar, sürekli kendi içinde büyük yıkımlara sahne oldu. Farklı etnik gruplar sürekli savaş halindeydiler. Çatışmalar, katliamlar, kitle imha silahları... Çıldırış gibiydiler!

Bulduğumuz yerden, kıpırdamadan, Dünya'nın kendi kendini yok edişini izledik...

Gördüklerimiz gerçekten korkunçtu. Nükleer Savaş adını verdikleri eylemler doğal kaynaklarda ve atmosferde telafisi mümkün olmayan tahribatlara neden olmuştu. Bilmiyorum, tüm bunların farkında mıydılar?

Savaşlar devam etti...

Mavi gezegen günden güne yok oluyor, kuruyordu. Bir süre sonra sudan, atmosferden ve en önemlisi hayattan eser kalmamıştı.

Bilim adamlarımız bir süre sonra, anlam veremediğim bir şekilde Dünya'yı ziyaret etmeyi kararlaştırdılar. Ben ve yirmi dört Kaal'dan oluşan bir ekip kuruldu. Ekibe en yaşlımız olan Kaal-Paon liderlik edecekti. İki yüz altmış beş yaşındaki Kaal-Paon onlarca galaksi gezmiş, bir o kadar da gezegene ayak basmıştı. Fakat hiçbirinde umduğu gelişmiş yaşam formlarıyla karşılaşmamıştı. Ne yazık ki gördüklerinin en gelişmiş koloni halinde yaşayan mikroorganizmalar- dı. Dünya'ya ziyarette onun tecrübelerinden faydalanmaya

karar vermişlerdi. Ama Kaal-Paon umutsuzdu. Üzerinde yaşam olmayan bir gezegene gidiyordu.

Araca binerken buruk tavrını sezdiğim Kaal-Paon'u teselli etmek için şöyle dedim:

"Efendim, söz veriyorum bu yolculuk, tüm Kaal tarihini kökten değiştirecek!"

"Umarım Kaal-Kunao, umarım..."

Yolculuğumuz oldukça sakın geçti. Gezegenimizden Dünya'ya yaklaşık olarak dört yüz dakikada geldik. Dünya birimlerindeki karşılığı ise yanılmıyorsa dört yüz elli yıla denk bir süre.

Yeryüzüne ulaştığımızda karşılaştığımız manzara dehşet vericiydi. Uçsuz bucaksız bir çöl, tek bir katman halinde sarıyordu zemini. Hava o denli sıcaktı ki, zırhlarımız, tenimizin yanmasını zor engelliyordu.

Atmosferin yokluğu gece ve gündüz sıcaklık farklarının uçuk rakamlara çıkmasına neden oluyordu. Beraberinde gelen kimyasal çözünme yüzeydeki tüm kayaların tamamen toz haline gelmesine sebebiyet vermişti.

Beş kişilik gruplara ayrılan Kaal'lar Dünya'nın dört bir yanında dağıldılar. Ben, Kaal-Paon ve üç Kaal daha efsanevi Mezopotamya bölgesini sorumluluğumuz altına aldık. Bölge düşük düzeyde radyoaktivite gösteriyordu. Nedeni uzun yıllar boyunca maruz bırakıldığı nükleer bombalar olmalıydı.

Durmadan kum örnekleri topluyor, binlerce Kaal boyu derinliğinde kuyular açıyorduk. Açtığımız dördüncü kuyuda çok garip bir şey bulmuştuk. Bu büyük, kare şeklinde bir prizmaydı. Belki bir sığınak ya da hücre olabilirdi. Oldukça derinde olduğu için hiç zarar görmemişti.

Tanımlayamadığımız bir metal türünden imal edilmişti. Tüm ekibimiz büyük bir heyecan ve merak fırtınası ile buraya geldi. Prizmayı aracımızdaki detektörden geçirdiğimizde de bir sonuç alamadık. Açmayı denemedik. Çünkü ne ile karşı karşıya olduğumuzu bilmiyorduk. Prizma ile birlikte hızla gezegenimize döndük.

Gezegenimizde büyük bir heyecanla karşılanmıştık. Herkes prizmanın içinde ne olduğunu merak ediyordu. Sonunda, merkez laboratuvarımızda kutu açılmıştı. Orada olup da o büyük olayı görebildiğim için kendimi çok şanslı hissediyordum. Karşımızda çürümüş ve dağılmış bir insan kalıntısı vardı. Kutu hava geçirmez olduğu için hâlâ nemliydi.

Artık insan ırkı ile ilgili tüm bilgilere sahiptik. Hepsine! Gece gündüz süren çalışmalar bize her yeni gün farklı bir şey öğretiyordu. DNA, kromozomlar, reaksiyonlar... Bir süre sonra bilim adamlarımız farklı bir proje üzerinde çalıştıklarını beyan ettiler. Kalıntıların üzerindeki DNA'lar kullanılarak bir insan üretilecekti. Gerçek bir insan!

On iki gün sonunda ilk canlı, saf ve gelişimini tamamlamış insan karşımızdaydı. XY kromozomları taşıyan dişi bir insandı. Teni oldukça narin ve yumuşak görünüyordu. Uzun, kıvrık saçları; garip mavi gözleri vardı. Korkarak ve tiksinererek bakıyordu bize.

Konuşamıyordu, düzgün yürüyemiyordu hatta dik bile duramıyordu. Belleği bomboştu. Sanki şekillenmeyi bekleyen taş bir blok gibiydi. İlk iş olarak ona Kaal dilini öğrettim. Zamanla geri kalanını da... İsmi ise Kaal-Paon koydu. Bir dünyalı ismini hak ettiğini söyledi.

İsmi Eve idi. Neden bu ismi seçtiğini sorduğumda Kaal-Paon Eve'nin neredeyse tüm Dünya dillerinde karşılığını olduğunu, ilk dişi insanı ve Elizyum'un ilk ürününü temsil etmesi için seçtiğini söyledi. Diğer ürünlere ise isimler yerine kodlar verilecekti.

Tanrım! Gerisi de gelecekti.

Kısa zaman içinde iki yüz elli altı insana sahiptik. Ama ben Eve ile özel olarak ilgileniyordum. Her şeyi anlattım ona. Irkımızı, kültürümüzü, hatta nasıl fotosentez yaptığımızı bile... Artık nemli yeşil tenim üzerindeki sarı beneklere ve siyah damarlara iğrenerek bakmıyordu.

Eve'ye aşırı derecede bağlanmıştım. Günlük bakımını yapıyor, her şeyiyle ilgileniyordum. Dünyalılar buna aşk diyordu. Bunu biliyordum. Soylarını böyle devam ettiriyorlardı. Ama biz, Kaal'lar, çok farklıydık. Çoğalmak için mitoz bölünme yapmak zorundaydık. Aşk, sevgi gibi duygulara yabancıydık.

Eve de bana yakındı. Fark edilir derecede hem de!

Aramızdaki bu yakınlığı ne bilim adamları, ne de diğer Kaal'lar doğru görüyordu. O, bilimsel bir projeydi. Bence o projenin görevlilerinden biri.

Mantıksız düşünmeye başlamıştım. Onu bulunduğu hücreden çıkarmayı bile önerdim. Bence bizim aramızda yaşamayı hak ediyordu.

Yanıldığımı anlamam uzun sürmedi.

Eve'ye olan yakınlığım bir anda herkesin ortak derdi hâline gelmişti. Otoriteler beni bir parazit, Eve'yi ise kurban

olarak görüyordu. Onu kullandığımı, istismar ettiğimi sanıyorlardı. Kızgındılar! Ben ise hiç kimseyi umursamıyordum.

Dünya'ya inmiş yirmi beş Kaal'dan biri olan Kaal-Marran, işgüzarlık ederek Eve'yi imha etti. Bu, bardağı taşıran son damla olmuştu. Yıkılmıştım. Aynı zamanda öfkeliydim.

Kaal-Marran'a saldırıp onu yaraladım. Artık tam manasıyla bir kaçık muamelesi görüyordum.

Eve'nin imha olması işleri daha da karıştırmıştı. Tepkiler arttı. Yok edilmesi gereken bendim, Eve değil! Otoriteler bunu savunuyordu. Ama ben... Zaten benim neyi savunduğum önemli miydi? Gözetim altındaki bir deliye kim fikrini sorardı ki?

Tüm bu kargaşa devam ederken tesis içinden ve dışından ölüm haberleri gelmeye başlamıştı. Kaal'lar nedenini anlamadıkları bir şekilde hayatlarını kaybediyorlardı. Tüm Elizyum projesi de tehlike altındaydı. Yalnızca on altı insan kalmıştı.

İlk ölüm elli beşinci insanda meydana gelmişti. Dokularında gözle görülür bir deformasyon söz konusuydu. Hücrelerinde daha önce görmediğimiz bir canlı keşfetmişlerdi. İki parçadan oluşan bu garip canlı protein kılıf içersinde DNA barındırıyordu. Bir hücreye giriyor, onu sömürüyordu. Akıl almaz bir hızla çoğalabiliyordu. Bilim adamlarımız bunun çok farklı bir organizma olduğunu; insanların bu canlıya "virüs" adını verdiğini söyledi. Mutasyona uğramış bir virüstü bu. Gezegenimizde böyle bir canlıya rastlanmamıştı daha önce. Nereden geldiğini bilmiyorlardı. Ama öğrenmeleri kısa sürmedi. Virüs, insan kalıntıları ile gezegenimize taşınmıştı!

Tüm ırkımız feci bir şekilde, teker teker can veriyordu. Kaos dört bir yanı sarmıştı. Kalıntıları derhal yok ettiler. Ama artık çok geçti. Virüs her yerdeydi. Her yerde!

Daha fazla uzatmaya gerek görmüyorum. En büyük hata diye bir şey yoktu. Çünkü her hareketimiz hataydı.

Temennim, başka bir ırkın bizim yanlışlarımızı yapmaması. Bizim yanlışlarımızı...

Mustafa Emre Özgen
(www.kapan.deviantart.com sitesinden alınmıştır.)

KONUŞMA

İsmail Şahin

KONUŞMA

Çalıştığı bölümde rutin işler yapılmış ve mesainin bitmesini bekliyordu. Akşamları evin balkonunda kısa öyküler yazardı. Emekliliğine az kalmıştı. Eğer bir değişiklik olmazsa kendi hesaplarına göre sene sonu gelmeden emekli olacaktı ve bütün zamanını kitap yazmaya ayırmak istiyordu. Radyoastronomi konusunda önemli çalışmalar yapmıştı ve bunları bir bilimkurgu romanı içinde kullanmayı düşünüyordu.

Mesainin bitimine 10 dakika kala kendisine büyük bir zarf getirdiler.

Zarfı açmadan önce ihtimalleri düşünmeye başladı. “Acaba erken emeklilik hakkına mı sahip oldum? Ama 2-3 ay kadar bir zaman kaldı emekliliğime.”

Bu düşünceyi hemen sildi kafasından. Erken emeklilik için herhangi bir sebep olmadığı gibi zaten kısa bir süre sonra emekli olacaktı.

Yoksa kendisine verilen görevleri yerine getirirken farkında olmadan yapmış olduğu bir ihmal, yanlışlık olabilir miydi?

Yeni bir görev olması durumunda ise emekliliği yakın kişilere şimdiye kadar yeni bir görev verildiğini hiç duymamıştı.

Son ihtimal ise yaptığı çalışmalardan dolayı başarılı görülüp ödül, terfi gibi bir şey olabilirdi. Fakat bu ihtimali doğrulayabilecek hiç bir çalışma yapmadığına emindi. Olsaydı bile en azından mesai arkadaşlarıyla birlikte basit bir kutlama töreni yapılırdı.

Ofisine gidip yerine oturdu ve zarfı açtı. İçinden çıkan dosyanın kapağını açar gibi yaptı fakat açmadı. Bir süre elinde tuttu dosyayı. Zarfın içine geri koydu. Laboratuardaki büyük saate baktı ve “gitme vakti geldi” dedi içinden. Zarfı alarak ofisinden çıktı. Arabası binanın garajında olduğu halde servise binmeyi tercih etti ve evine gitti.

* * * * *

Eve geldiğinde hafif bir akşam yemeğinden sonra çalışma odasına geçti ve zarfın içindekileri çıkartıp masasına koydu.

“Beni bu sene emekli etmeyecekler galiba” dedi kendi kendine.

Bir yandan okuyor bir yandan da şekersiz çayını yudumluyordu.

Girişte bulunan süslü cümlelere hiç bakmadan asıl konudan bahseden bölüme geçti.

Tahmin ettiği gibi emekliliği bir süre ertelenmiş gibi gözüküyordu ve çalışmaların durumuna göre bu süre uzayabilirdi.

Üniversitede asistanlık yaptığı yıllarda elektromanyetik dalgalar konusunda özellikle çok düşük dalga boylarıyla ilgili bir çalışma yapmıştı ve bu çalışmasını ilerleterek daha sonra bilim camiasına sunmuştu.

En az yirmi sene olmuştu bu çalışmasını bitireli.

İşte yıllar sonra emekliliğine az bir süre kala gelen zarfın içinden çıkan dosyada bu çalışmasından bahsediliyordu.

.....yılında yapmış olduğunuz çalışmalarınızdan faydalanarak, mevcut görevinize bir süre daha devam etmeniz uygun görülmüştür

“İlginç. Yıllar önce ortaya attığım bir varsayım karşıma çıkıyor.” dedi.

Aslında bir bakıma hoşuna gitmişti bu yeni görev. Çünkü emekli olduğunda yazmayı düşündüğü bilimkurgu kitabında yıllar önce ortaya attığı bu varsayımı kullanacaktı.

“Tam zamanı” diye düşündü. Romanının konusu zaten dünya dışı varlıklarla iletişim kurmaya çalışmak üzerine olacaktı. “Bir yandan araştırma yaparken diğer yandan romana başlangıç yaparım.”

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi, masanın kenarında duran not defterini aldı ve bir şeyler yazmaya başladı.

“Dünya dışı varlık ve zeka araştırması yapan herkes - gerek amatörler, gerekse bilimsel araştırma merkezleri - nedense kendilerini hep duyulabilir ses frekansı aralığında bir sinyale şartlamışlardı. Yani uzayın derinliklerinden gelecek olan kulakla duyulabilecek bir ses bekliyorlardı. Bazen çok zayıf ses sinyalleri alınıyordu ama herhangi bir konuşma gibi değildi. Daha çok cızırtı şeklinde oluyordu. Araştırmacılar gelen ses sinyalleriyle - gerçekte sadece cızırtıydı - bir çok çalışma yapıyor ama sonuç alınamıyordu.”

İşe bakılırsa kendisinde bir Dünya dışı zeka araştırmacısıydı ama uygulanan yöntemin yanlış olduğunu düşünmeye başlamıştı.

“Astronomide Gamma Işını Patlaması (GIP) olarak bilinen bir olay vardı. Başka galaksilerden gelen bu GIP’lar üzerinde araştırmalar yapılıyordu. Genelde bu patlamaların kaynağı, sebepleri, zamanı gibi konular üzerinde duruluyordu. Nedense yeni bir yıldız oluşumu vs. gibi olaylarla açıklanmaya çalışılıyordu. Belki haklıydılar. Ama.....” Yazmaya devam etti.

“Ama gerek bu GIP’lar gerekse diğer dalga boylarındaki frekanslar bizlerin “uzaylı” diye adlandırdığımız varlıkların kendi aralarındaki “konuşmaları, haberleşmeleri” olamaz mıydı?”

Kitaplığından yıllar önce yaptığı araştırmasını buldu ve sayfaları hızla çevirmeye başladı. Araştırmanın sonunda elektromanyetik dalgalara ait frekans tablosu vardı.

“İşte buldum, gerekli anahtar burada. Önce iyice araştırmak gerekiyor. Uzaydan gelen en kuvvetli ve en fazla sinyaller hangi dalga boylarında. Yarın merkezin kütüphanesinde epeyce işim var.”

Frekans tablosunu incelemeye başladı. Not defterinin ilk sayfası çoktan dolmuş, ikinci sayfaya başlamıştı.

.....ses frekans bölgesi, uzun dalga, orta dalga, kısa dalga, TV yayınları, telsiz, radar, uydu frekansları, ısı ışınları, maser, laser, görünür ışık, güneş ışınları, X ışınları, Gamma ışınları ve kozmik ışınlar.....

Liste epeyce kabarıktı. Hepsini olmasa bile çoğunu incelemesi gerekecekti.

Yeni görevi artık belli olmuştu. Bilinen tüm dalga boylarında uzayın derinliklerinden gelen sinyalleri analiz edecek ve içlerinden belli bir düzene sahip olanları ayıracaktı. İş göründüğünden daha ayrıntılıydı.

İlk beş hafta tamamen kütüphanede geçmişti. Hem çalıştığı merkezin hem de Avrupa araştırma merkezlerinin raporlarını incelemişti. Bazen bir şeyler bulur gibi oluyor ama devamı gelmiyordu.

Laboratuarlardaki bilgisayarlar yeni görev için ayarlanmıştı. Her bilgisayar belli bir frekans bölgesine ait olan gelen sinyalleri işlemeye programlanmıştı. Ancak frekans tablosunda yer alan radyo, TV, telsiz gibi bölgeler dikkate alınmamıştı. Geriye kalan X ışınları, gamma ışınları ve kozmik ışınlar ise kendi aralarında 4-5 bölgeye ayrılarak gelen sinyaller analiz ediliyordu.

Yönettiği ekipte çalışanlardan iki kişi neredeyse aynı anda seslendi. Birisi "X ışınları" diğeri "Gamma ışınları" analiziyle ilgileniyordu. Hemen yanlarına gitti ve yazıcıdan çıkan raporları incelemeye başladı. Frekans tablosunda iki ışın çeşidi arka arkaya gözüküyordu. X ışınlarından hemen sonra Gamma ışınları geliyordu.

Sinyallerin kaynağı incelendiğinde aynı yerden geldiği anlaşıldı. Her ne kadar farklı sinyaller gibi gözükse de kaynağı aynıydı.

"Bize göre bu sinyaller tamamen farklı kategorilerde olsa bile onların kendi haberleşme frekansları olabilir" diye düşündü.

"Her şeyi kendi fiziksel yapımıza uygun düşünüyoruz. İnsanlar için duyulabilir ses frekans aralığı teorik olarak 20 Hz-20 KHz arasında ise onların belki de bizim kendimiz için sınıflandırdığımız frekans tablosunun X ve gamma ışınları bölgesi olabilir."

"Gerçekten dünya dışı varlıklar varsa fiziksel yapıları, duyu özellikleri tamamen farklı olabilir. Neden olmasın? Yeryüzündeki canlıların hepsi aynı duyu özelliklerine mi sahip? Tabii ki değil. Mesela yarasalar gündüz uyur, gece dışarı çıkarlar. Ama gözlerinden çok kulaklarını kullanarak çıkardıkları yüksek frekanslı seslere göre hareket ederler. Köpekbalıklarının koku alma duyusu çok gelişmiştir. Koskoca okyanusta bir kan damlasının kokusunu rahatça alabilirler. Yılanlar çevrelerindeki sıcaklık artışına çok hassastılar. Böylece avlarının yerini rahatça bulabiliyorlar. Bunun gibi birçok örnek var doğada."

"Öyleyse" dedi kendi kendine. "İlk önce insana ait sınırlamalardan kurtulacağız. Duyulabilir ses ve görülebilir ışık bölgelerinde bir işimiz olmayacak."

Ofisine geri döndü ve daha önce masasına yaydığı elektromanyetik frekans tablosuna baktı. Tabloya göre X ışınlarının frekansı $10^{16} < f < 10^{21}$ Hz, Gamma ışınlarının frekansı ise $10^{18} < f < 10^{23}$ Hz aralığındaydı. Sinyallerin hem X ışınları hem de Gamma ışınları bölgesinde görülmesi bu sinyallerin ancak bu iki bölgenin ortak olduğu $10^{18} < f < 10^{21}$ Hz bölgesinde olmasıyla açıklanabilirdi.

Bu sinyaller -eğer varsa- Dünya dışı varlıklarla iletişim kurabilmek için bir ipucu olabilirdi. Laboratuardaki bilgisayarlar günün 24 saati kesintisiz çalışıyor ve gelen her sinyali değerlendiriyordu.

Ertesi gün arşivdeki kayıtları inceledi. Belli aralıklarla Gamma Işın Patlamaları olmaktadır ama istatistiksel bir sonuç çıkmıyordu.

"Bu sinyallerin kaynağı şimdilik önemli değil, periyodik olarak olup olmadığını incelemek gerekli" dedi. Son 10 yıla ait kayıtlardan sadece X ve Gamma ışınlarına ait kısımları bilgisayardan kontrol etti. Kayıtlarda 2-3 günde bir 8-10 saniye süreli sinyallerin geldiği belirtiliyordu. Ayrıca sinyaller neredeyse birbirlerine benziyordu.

Dün alınan sinyalleri tekrar inceledi ve tarihi kontrol ettiğinde önceki kayıtlarla aradan geçen zaman neredeyse aynıydı.

"Şimdiye kadar acaba kimse dikkat etmiş miydi buna?" diye düşündü. "Belki de pek önemsemediler. Belki de çoktan deşifre edilmişti bu sinyaller ve hangi ülke deşifre ettiyse haber vermeyip kendi amaçları için kullanmaya başladı."

Bilgisayarlarda hiçbir yeni hareket yoktu. Ancak 1-2 gün sonra yeni bir sinyal gelmesi gerekiyordu. Laboratuardaki bilgisayarlara yeni program yüklendi. İlk olarak eski sinyaller ile yeni sinyal karşılaştırıldı. Neredeyse aynıydı. Bu ise düzenli olarak gönderilen bir sinyal demektir. Şu an için kim veya ne tarafından gönderildiğinin bir önemi yoktu. Bir an önce sinyaldeki bilgiyi çözmek gerekiyordu.

Yeni program ile gelen sinyaller önce görünür ışık bölgesine karşılık gelecek şekilde renkli ve grinin tonları olarak işlendi. Fakat ekrandaki renklerden anlaşılabilir bir görüntü elde edilememişti. Sıra son işleme gelmişti. Bu sefer sinyaller ses frekans bölgesine karşılık gelecek şekilde işlendi. Gelen sinyaller 8-10 saniye kadar sürmüştü. Kısa bir süre gibi gözükse de belki işe yarar bir bilgi elde edilebilirdi.

Artık sinyallerin sese dönüşmüş hali dinlenebilirdi. Laboratuarda sessizlik hüküm sürüyordu. Yardımcısı bilgisayarda bir tuşa bastı. Herkes dinlemeye başladı. Anlaşılmaz birtakım sesler vardı. Birkaç kez dinlediler. Hayal kırıklığına uğramış gibiydiler. Aslında haklı sayılırlardı. Dünyanın birçok ülkesinde Dünya dışı varlıklarla iletişim kurma çalışmaları yapılmıyordu ve şimdiye kadar bu derecede bir ilerleme yapılmamıştı.

Sesleri bir kez daha dinlediler. Çalışanlardan biri "Bu sesler sanki bir teypte normal kaydedilip hızlı çalışmıyormuş gibi gözüküyor" dedi.

Bunun üzerine bir kez daha dinlediler ve öyle olabileceğini kabul ettiler.

İşler biraz yoluna girmeye başlamıştı. Ses kaydını bilgi-sayarda normal hızdan daha yavaş bir şekilde işleme soktular. Birkaç denemeden sonra sesler artık anlaşılabilir bir konuşma haline gelmişti. Orijinal ses çalınırken 1/100 oranında yavaşlatılmıştı. Böylece 8 - 10 saniye süren bir ses 800 - 1000 saniye sürüyordu. Bu ise yaklaşık 16 dakika ediyordu. 16 dakikalık bir konuşmada çok önemli bilgiler olabiliyordu.

Yeni -yavaşlatılmış- ses kaydını dinlemeye başladılar. Hoparlörlerde genç bir kadına ait olabilecek bir ses duyuldu. Evet, bu bir kadın sesiydi. Çalıştığı merkezin başkanı da laboratuvardaydı. Herkes heyecanlanmıştı. Ama ne dediğini hiç kimse anlayamamıştı.

İşin teknik kısmı halledilmişti. Şimdi bu konuşmanın tercüme edilmesine sıra gelmişti. Ama bir sorun vardı. Dünyada yüzlerce dil konuşulmaktaydı. Acaba her hangi bir dille benzerlik var mıydı? Belki de artık sadece taş kalıntıları kalmış eski bir uygarlığın kullandığı bir dildi. Bu konuşmada kim bilir neler anlatılmaktaydı. Acaba bir yardım çağrısı mıydı? Yoksa onlarda kendilerine göre dünya dışı varlıklarla iletişim kurmaya mı çalışıyorlardı? Bir an önce bu konuşmanın tercüme edilmesi gerekiyordu.

Eğer işler yolunda giderse belki zamanında emekli olabiliyordu.

Ses kaydının kopyaları çeşitli dil araştırma enstitülerine gönderilerek yardım istenmişti. Fakat gelen haberler pek iç açıcı değildi. Genelde henüz kesin sonuç alamadıklarını, incelemelerin sürdüğünü bildiren haberler geliyordu. 2-3 hafta süren bir bekleyişin ardından kötü haber geldi. Ses kaydındaki konuşmanın yapıldığı dil dünya üzerinde bilinen ve konuşulan dillerin hiç birine benzemiyordu.

Raporunu hazırlamaya başlamadan önce yapılan bütün çalışmaları kontrol etti. Her şey normaldi. Hafta sonu evinde

raporunu bitirdi. Ertesi gün merkezin başkanına teslim etti. Bir hafta sonra ise emekli olduğunu bildiren bir yazı gelmişti.

Ama raporunu yazarken kafasında tuhaf bir düşünce dolaşıp duruyordu. Kendisi için hazırlanan veda töreninde arkadaşlarıyla eğlenirken “konuşma”yı nasıl çözeceğine dair bir ipucu bulmuştu.

“Efsaneler. Ya gerçekse ?” diye düşündü.

Bir bilim adamı olduğu için efsanelerle ve benzeri şeylere inanmazdı ama görünüşe göre efsanelerle ilgilenmesi gerektiğinin farkına varmıştı.

Artık emekli olmuştu ve yazacağı bilimkurgu romanı için çeşitli kültürle ait efsaneleri araştırıyordu.

Tarihte yaşayan bazı uygarlıkların matematik ve astronomide ilerlemiş olmaları ilginç geliyordu. Ayrıca bu uygarlıklara ait çeşitli efsaneler kafasındaki bir düşünceyi netleştirmişti. Gerek bu efsaneler gerekse yıllar önce yaptığı bir bilimsel çalışmasında ortaya attığı varsayım sayesinde “Konuşma”yı çözebileceğine inanıyordu.

Bir yandan romanını yazıyor bir yandan da konuşmayı çözmeye çalışıyordu.

* * * * *

“Konuşma”yı çözmüştü ve efsaneler gerçektir. Daha doğrusu efsanelerdeki gerçeklik payı yüksekti.

Romanını bitirdiğinde “Uzaylı” yoktur diyen kişilerin bile ilgisini çekmişti bu roman ve kısa sürede en çok satanlar listesine girmişti.

İsmail Şahin

(Bu öykü 2005 yılı TBD bilimkurgu öykü yarışması için yazdığım bir öyküdür. Orijinal halini koruyarak birkaç düzenleme yaptıktan sonra yayınlıyorum.)

GATTACA : EN SON CESUR YENİ DÜNYA

Murat Göç

GATTACA : EN SON CESUR YENİ DÜNYA

Bir önceki sayıda yayınlanan “Klonişelim Güzelleşelim” adlı yazıda bir şeylerin eksik olduğunu, belki de Püriten anlayışıyla günümüz mükemmel insan ve toplum anlayışı arasındaki bağlantının daha net vurgulanması gerektiğini düşünüyordum. Yazıyı yazdıktan sonra nihayet seyrettiğim Gattaca filminden sonra bu konunun vurgulanması gerektiğini daha da hissettim.

Püritenlik Yahudiliğin seçilmiş İsrail halkı ve ütöpik ülke Kudüs kavramlarını Hristiyanlık anlayışına eklemiş ve kendilerinin seçilmiş bir topluluk olduğuna ve Tanrı'nın ülkesi Kudüs'e, o kusursuz ve vaat edilmiş topraklara varmak için çok çalışmak gerektiğine inanmışlardır. Çalışmak onlar için bir ibadettir bunun dışındaki her türlü faaliyeti, hele eğlenmeyi ve hayattan zevk almayı en büyük günah sayarlar ve bu yönüyle Püritenlerin çileci bir toplum olduğu söylenebilir. Gattaca'da tam böyle bir atmosferde, “günümüzden pek de uzak olmayan bir gelecekte” geçmektedir. İnsanların genetik bir planlama sonucu “üretildiği”, kusursuzluğun ve mutluluğun üretim performansı anlamında değerlendirildiği, genetik planlama harici dünyaya getirilen ve bir yerde işleri “şansa” kalmış olanların “invalid (geçersiz - değersiz)” olarak damgalandığı bir toplumdur Gattaca toplumu.

Her kurgubilim türünde olduğu gibi bu gelecek tasavvuru da aslında günümüz toplumunun hicvi ve karanlık bir yansımasıdır. Gerçekten de, Reagan yönetimindeki 80'ler Amerika'sında son derece muhafazakar ve milliyetçi Yeni Sağ anlayışı kendini iyiden iyiye göstermiş ve bunun sonucunda yeni bir toplumsal kimlik oluşmuştur. Çalışmanın ve yükselmenin insan hayatındaki tek değer olduğu, tüm hayatın bir rekabet ve parasını genelde sigorta ve bankacılık gibi spekülasyon alanlarında kazanan kentli işletmelerin hiyerarşik diziliminde bir basamak daha çıkıp, gökdelen adı verilen yeni zaman piramitlerinde para ve güç tanrısına bir adım daha yaklaşmanın tek varlık sebebi olarak görüldüğü Yuppier kültürüdür bu. Bunun dışında kalanlar toplumdan dışlanmış, evsizler, işsizler ve Anglo-Sakson harici bir etnik kökene sahip olanlar (buna İtalyanlar, İrlandalılar ve Doğu Avrupalılar da dahil) şehirli beyaz zenginlerin dünyasında bir yük, giderek artan gelir dengesizliğinin ve şiddetin sebebi olarak görülmeye başlamışlardır. Bu dönem birçok araştırmacı tarafından çileci Püriten anlayışının yeniden doğuşu olarak adlandırılmış, tüm hayatları boyunca daha da yükselerek seçkinler arasına girmek için çalışan ve deyim yerindeyse gerektiğinde babasını bile satarak birbirini çiğneyen ve böylece ruhlarından vazgeçen ve iş haricinde iyice fetişleştirilmiş tatil anlarında jogging ve cimmastik salonlarında bedenlerine işkence eden Yuppier gençleri ile hayatlarını kapkara giysileri, donuk yaşamları ile çalışarak ibadet etmekten başka bir şey düşünmeyen Püritenler arasında paralellikler kurmuşlardır. İki anlayışında dayandığı temel felsefi nokta, toplumsal anlamda tutunamayanların ve toplumsal üretim ve ilerlemeye katkıda bulunamayacak olan “invalid” güruhunun bir nevi “doğal seleksiyonla” toplumdan soyutlanması ve giderek yok edilmesini öngören sosyal Darwinist anlayıştır.

İşte Gattaca filminde, Tanrı'nın işine karışmak istemeyen “geri kafalı” bir ailenin ilk çocuğu olarak doğan ve doğuştan bir dolu kusuru ve üstüne üstlük nispeten kısa bir “batarya ömrü” bulunan Vincent Freeman böyle bir ayrımcılıkla karşı karşıyadır. Daha doğduğu an yaşamına süre biçilmiş ve daha o anda gelecekte yaşayacağı toplum içinde edineceği rol belirlenmişti. Onun için çok üzülen ailesi nispeten daha iyi bir gelecek vaat eden, genetik bakımdan kusursuz, hem akıllı hem de yakışıklı bir kardeş için “sipariş vermişti”. Tüm çocukluğunu bir gün uzaya gitme hayaliyle geçiren Vincent bu hayalinin hiç gerçekleşmeyeceğinin farkındadır, o uzay gemilerinden birisine girmenin tek yolu, her şeyi bilen, kızların sevgilisi ve yüzme yarışlarının şampiyonu kardeşi Anton'un söylediği gibi, yalnızca “onu temizlemek için” olabildi. Gattaca'nın toplumu bir çok yönden Brave New World'un COMMUNITY, IDENTITY, STABILITY (toplum, kimlik, düzen) üzerine kurulmuş Dünya Devleti'ne benzemektedir. Gattaca da isimlendirilmeler bile, Alpha'lar, Beta'lar ve Epsilon'lar vardır ve sık sık yapılan kan kontrolleri, idrar tahlilleriyle birbirlerinin arasına karışmaları engellenmektedir. Herkes ancak kendi dengiyle beraber olabilmekte, kadınlar bir şekilde karşı taraftan “çaldıkları” genetik delillerle (öpüşme sonrası ağızda kalan tükürük, saç teli vs.) müstakbel eşlerinin genetik olarak beklentilerini karşılayıp karşılamadığını ayaküstü laboratuvarlarda yaptıkları tahlillerle öğrenebilmektedir.

Çalışılan mekanlarda karanlık ve kasvetli bir hava, Gattaca'nın personeline insandışı bir resmiyet hemen göze çarpmaktadır. Sanki bu insanlar bu işler için yaratılmış, yaptıkları işten ve performanslarını artırmaktan başka bir şey düşünmez olmuşlardır. Bu dünyada insani olan hiçbir şey yer yoktur, herkes sınırsız bir yalnızlık içinde, yalnızca yapacakları işleri düşünerek yaşamaktadır. Herkesin tek bir hedefi vardır o da şirket içindeki pozisyonlarını yükseltmek ve nihayetinde yeni gezegen Titan'a gitmektir. Gattaca çalışanları için bir mabeddirdir ve çalışanlar tüm hayatlarını ve bedenlerini insanüstü bir otorite tarafından ödüllendirilmek üzere feda ederler. Ancak bu piramitte Tanrı'ya en yakın olmak için yalnızca en iyiler seçilmektedir. Bu sebeple de birileri seçilirken birileri de elenir.

Bedenini eski bir sporcu olan Jerome Morrow'dan ödünç alan Vincent'da bu yarışta hep en önde olmak, şirket Tanrısı'nın kendisinden beklediği performansı gerçekleştirmek için çileci bir ısrarla elinden gelenin en iyisini yapar. Her gün vücudunu keseler ve kimliğini, gerçekte kim olduğunu son derece sembolik bir şekilde yok eder, adeta şirketin ve sistemin kabullenmediği gerçek Vincent'ı hergün öldürür ancak Sisyphos misali her akşam yeniden dirilen gerçek kimliğiyle yeniden yeniden boğuşur. Ancak bir gün kazara düşen bir kirpik, tek bir kirpik tanesi, Zeus'un o son derece steril ve kusursuz yarı Tanrıların bulunduğu Olimpos'una kaçak girmiş Prometheus'un maskesini düşürür (Filmde bu Prometheus bağlantısı hem Vincent'in gitmek istediği gezegenin isminde [Prometheus Zeus'un amcasının oğlu ve zekâlarıyla ünlü Titan soyundan gelmektedir] ve soyisminde verilmektedir [Freeman: Prometheus kendini insan soyunu özgürleştirmeye adanmıştır]).

Pekala tüm bu söylenenlerin bizimle ve Püritenizmle tam olarak ne alakası var? Gelecek tasarımlarıyla, yaşadığımız modern dünyayla yüzyıl öncesinde kalmış bir mezhebin ne alakası olabilir? Belki bunun cevabı Amerikan deneyimini iyi anlamaktan geçmektedir. Amerika gidecek hiçbir yeri olmayanların ülkesidir. Ülkenin idari ve mali yapısının temellerini atan Püritenler Avrupada yıllarca süren kovalamacadan ve insan avından kaçarak Yeni Dünya'ya gelmişler ve bir anlamda hayatlarını kurtarmışlardır. Sonradan gelen Avrupa kökenliler ya oldukları yerde açlıktan ölecekler ya da bu hayal ülkesinde şanslarını deneyeceklerdir. Filmin sonlarına doğru tüm bunları nasıl yaptığını soran kardeşine Vincent'in verdiği cevap aslında tüm Amerikalıların yanıtıdır.

- *You want to know how I did it? This is how I did it, Anton: I never saved anything for the swim back.*
- Nasıl yaptığımı öğrenmek mi istiyorsun? İşte böyle yaptım

Anton. Geriye yüzmeye degecek hiçbir şey bırakmadım.

Bu dünya sonsuz rekabetin dünyasıdır, üstte kalmanın, yaşamak için bir diğerini ezmenin şart olduğu bir dünyadır. Bu dünya "20-25 yaşlarında tercihen bir yabancı dil bilen, görünümüne dikkat eden prezentabl eleman aranıyor" un dünyasıdır. Evrim sonunda tüm hayvanları alt ettiğimiz, aklımız ve doğal seleksiyon sonucu ayakta kalışımız sonucu diğerlerini kontrol ettiğimiz söyleniyor. Artık tüm hayvanlar ya hayvanat bahçelerinde ya da Discovery Channel'in 52 ekran korunaklı camında hapis. Ve geriye mücadele etmek için sadece insanın kendisi, kendi sınırları, yetersiz ve korunaksız bedeni kalıyor. Ancak yine Vincent'in söylediği gibi:

- *There is no gene for the human spirit.*

- İnsan ruhu için bir gen yok.

Murat Göç

(www.kayipdunya.com sitesinden alınmıştır.)

ÇOCUK OYUNU

Ayşegül Engin

ÇOCUK OYUNU

Bazı bilimkurgu öyküleri nasıl başlar bilirsiniz.
"Geldiler... onlar uzayın bilinmeyen bir köşesinden, dünyamıza geldiler..."

Yani nasıl haklılar anlatamam!. Gerçekten geldiler. Hem de uzayın bilinmeyen bir köşesinden. Ama yüz binlerce yıl önce. Onlar, galaksinin en zeki çocuklarıydı. Bir okul gemisiyle kapsamlı bir uzay turuna çıkmışlardı. Ana gemiden minik bir gemiyle ayrılmışlar ve minik bir uduya taş toplamaya gidecekleri yerde, nasıl olduğunu anlayamadan kaybolmuşlardı.

Minik gemide 5 öğrenci. 5 acaip zeki öğrenci vardı. Zaten onlar özellikle bir araya toplanan, galaksinin umudu olan üstün yetenekli tiplerdi. Ama sonuçta çocuklardı işte, yaramaz, sevimli.

Kaybolduklarını ilk anlayan G oldu. "kaybolduk galiba..." dedi.

D ise kesinlikle buna karşı çıktı, "cık!..." dedi.

Y, her bir aleti ve her bir düğmeyi kontrol etti. Sonra dışarı açılan pencereden uzaya derin derin baktı ve "hı... kaybolmuşuz..." dedi.

"Bu gemi kaybolmaz!..." dedi D.

"Nasıl oldu bu iş?... " dedi K.

"Bilmiyoruz..." dediler diğerleri.

Durumu kabullenmeleri kısa sürdü. Ee kolay değildi tabii, galaksinin en gelişmiş uygarlıklarının yaptığı gemilerin öyle pat diye kaybolması.

Sonunda hepsi "kaybolmuşuuuz!..." dediler.

Ve ne yapacaklarını konuşmaya başladılar. Önce nerede olduklarını bulabilirlerse iyi olacaktı. Sonra geriye dönmeyi başaracaklardı. Sonra da anılarını yazacaklardı. Birden G'nin aklına bir fikir geliverdi. "Yaa ne diyorum, biliyor musunuz?. Hadi gelin en yakın gezegene gidelim ve biraz eğlencelim!..."

"Tamam..." dedi K "eğer ilkel birilerini bulursak kafa buluruz..."

"Oleeeey!..." dediler.

Şimdi dünyamızın başına gelenleri anlıyorsunuzdur umarım. En yakın gezegen bizimkiydi işte. Geldiler.Ama ne ilkel canlılar buldular ne de uygar. Bitki var mıydı bilmiyorum.

Ama ortada dolanan herhangi bir canlı türü yoktu işte.

Hevesleri kursaklarında kalmıştı. Çok sinirlendiler.

Y dedi ki "burada hiç bir şey yok!..."

Diğerleri "görüyoruz yavv!..." dediler.

Y dedi ki "biz yapsak?..."

Diğerleri "neden olmasın?..." dediler.

O günlerde kendi uygarlıklarında bir moda başlamıştı zaten. El değmemiş gezegenler bulunuyor ve çeşitli yaşam biçimleri tasarlanıyordu. Hatta son zamanlarda bu işin sanat yanı ağır basmaya başlamış ve en değişik canlıları tasarlayanlara ödülleri verilir olmuştu. 5 öğrencinin bu modayı yakından takip etmediklerini kimse iddia edemez sanırım. Ama onların bir farkı vardı. Onlar, sadece izleyici değillerdi ki. Bunu yapabilecek yetenekte çocuklardı. Bakın bir daha hatırlatıyorum "çocuklardı!..."

Güle oynaya yaptılar sonunda.

O güne kadar en fazla 3 canlının tasarımı yapıldı boş gezegenlerde. Çok dikkatle tasarlanırlar, uzun araştırmalarla ve büyük bir dikkatle uygulanırlar ve sonra da kendi hallerine bırakılırlardı.

Ama bizim veletlerin en fazla 3 canlı gibi bir takıntısı yoktu. İçlerinden gelen, akıllarına düşen, kabuslarını süsleyen ne kadar tip varsa, bir bir ortaya çıktı. Bazılarını düşünürken çok güldüler. Çünkü onlar çok uzun bir süre sonra ortaya çıkacak şekilde planlanmıştı. Bazıları için "bunlar şu kadar süre sonunda yok olsunlar bari..." dediler.

Ve bir türede zekâ denilen belalı yeteneği bağışladılar. Eee tabii bu zekânın, onların sahip olduklarıyla boy ölçüşecek bir yanı yoktu, sadece zamanla gelişecek, belki de hiç gelişmeyip, yerinde sayacak bir şeydi.

Her neyse...

Daha zeki canlıların tasarımı tam bitmemişti ki, sıkıldılar, tüm çocuklar gibi.

Toplanıp gittiler.

Onlara ne olduğunu bilmiyorum. Bir kurala uyduklarını biliyorum sadece. Bizi kendi halimize bıraktılar.

Bana inanmak istemeyebilirsiniz. Ama bir bakın dünyaya. Size de çocukların düş gücünü anımsatmıyor mu?.

Ayşegül Engin

Mart 2001

(www.izedebiyat.com sitesinden alınmıştır.)